

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 24ης Ιουνίου 2015*

Περιεχόμενα

Το νομικό πλαίσιο	4
Ιστορικό της διαφοράς	7
Τα αιτήματα των διαδίκων	10
Επί του παραδεκτού της αιτήσεως ανταναιρέσεως της Weichert στην υπόθεση C-293/13 P	12
Επιχειρήματα των διαδίκων	12
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	12
Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Del Monte στην υπόθεση C-293/13 P	12
Επί του εννόμου συμφέροντος της Weichert να υποβάλει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως	12
Επιχειρηματολογία των διαδίκων	12
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	13
Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά τη μη ύπαρξη οικονομικής ενότητας μεταξύ της Del Monte και της Weichert κατά τη διάρκεια της παραβάσεως	13
Επιχειρήματα των διαδίκων	13
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	15
Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά παραμορφώσεις αποδεικτικών στοιχείων	19
Επιχειρηματολογία των διαδίκων	19
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	22
Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά το βάρος αποδείξεως	23

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Επιχειρηματολογία των διαδίκων	23
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	24
Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά την αρχή <i>in dubio pro reo</i>	25
Επιχειρηματολογία των διαδίκων	25
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	25
Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά τη μη ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως	26
Επιχειρηματολογία των διαδίκων	26
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	26
Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-294/13 P	27
Επί του εννόμου συμφέροντος της Weichert να καταθέσει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως	27
Επιχειρηματολογία των διαδίκων	27
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	28
Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-294/13 P, ο οποίος αφορά την ύπαρξη νόμιμης υποχρεώσεως της Weichert να παράσχει πληροφορίες στην Επιτροπή	28
Επιχειρήματα των διαδίκων	28
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	30
Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-294/13 P, ο οποίος αφορά τη μη ύπαρξη οικονομικής ενότητας μεταξύ της Del Monte και της Weichert κατά τη διοικητική διαδικασία	31
Επί των αιτήσεων ανταναιρέσεως της Weichert και της Del Monte στην υπόθεση C-294/13 P	31
Επιχειρηματολογία των διαδίκων	31
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	31
Επί της διαφοράς ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου	32
Επί των δικαστικών εξόδων	32

«Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Ευρωπαϊκή αγορά της μπανάνας — Συντονισμός κατά τον καθορισμό των τιμών αναφοράς — Έννοια της “οικονομικής ενότητας” μεταξύ δύο εταιριών — Έννοια της “καθοριστικής επιρροής” — Καταλογισμός της συμπεριφοράς μιας εταιρίας στην άλλη — Παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων — Βάρος αποδείξεως — Αρχή *in dubio pro reo* — Έννοια της “ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως” — Έννοια της “εναρμονισμένης πρακτικής” —

Έννοια της “εξ αντικειμένου” παραβάσεως — Επιχειρήσεις μέλη συμπράξεως — Παροχή πληροφοριών στην Επιτροπή — Νομική υποχρέωση — Έκταση — Δικαίωμα μη αυτοενοχοποιήσεως — Πρωτοδικώς παρεμβαίνουσα — Ανταναίρεση — Παραδεκτό»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-293/13 P και C-294/13 P,

με αντικείμενο αιτήσεις αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ασκηθείσες στις 24 Μαΐου 2013,

Fresh Del Monte Produce Inc., με έδρα το George Town, Νήσοι Κάιμαν (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους B. Meyring, Rechtsanwalt, και L. Suhr, advocate, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους A. Biolan, M. Kellerbauer και P. Van Nuffel, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδικώς,

η **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG**, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από την K. Smith, QC, καθώς και από τους C. Humpe και S. Kon, solicitors,

παρεμβαίνουσα πρωτοδικώς (C-293/13 P),

και

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους A. Biolan, M. Kellerbauer και P. Van Nuffel, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Fresh Del Monte Produce Inc.**, με έδρα το George Town, Νήσοι Κάιμαν (Ηνωμένο Βασίλειο), από τους B. Meyring, Rechtsanwalt, και L. Suhr, advocate, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα πρωτοδικώς,

η **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG**, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από την K. Smith, QC, καθώς και από τους C. Humpe και S. Kon, solicitors,

παρεμβαίνουσα πρωτοδικώς (C-294/13 P),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του δευτέρου τμήματος, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev (εισηγητή) και J. L. da Cruz Vilaça, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: V. Tourrès, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Οκτωβρίου 2014,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή της αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, η Fresh Del Monte Produce Inc. (στο εξής: Del Monte) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Fresh Del Monte Produce κατά Επιτροπής (T-587/08, EU:T:2013:129, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2008) 5955 τελικό της Επιτροπής, της 15ης Οκτωβρίου 2008, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] (υπόθεση COMP/39188 - Μπανάνες) (στο εξής: επίδικη απόφαση), και, αφετέρου, δέχθηκε το αίτημά της περί μείωσεως του προστίμου που της είχε επιβληθεί με την απόφαση αυτή.
- 2 Με την αντανάισή της στην υπόθεση C-293/13 P, η Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG (στο εξής: Weichert) ζητεί την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 3 Με την αίτηση αναιρέσεώς της στην υπόθεση C-294/13 P, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση του σημείου 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε τη μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε στην Del Monte με την επίδικη απόφαση.
- 4 Με τις ανταναιρέσεις τους στην υπόθεση C-294/13 P, η Del Monte και η Weichert ζητούν, σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση αυτή, αφενός, την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορούν να επικαλεσθούν το δικαίωμα μη αυτοενοχοποιήσεως και, αφετέρου, τη μείωση του προστίμου που τους επιβλήθηκε αλληλεγγύως.

Το νομικό πλαίσιο

- 5 Το άρθρο 18 κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), τιτλοφορούμενο «Αιτήσεις παροχής πληροφοριών», ορίζει στις παραγράφους του 1 έως 4 τα εξής:

«1. Προς εκπλήρωση των καθηκόντων που της ανατίθενται βάσει του παρόντος κανονισμού, η Επιτροπή δύναται, κατόπιν απλής αιτήσεως ή βάσει αποφάσεως, να ζητήσει από επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων να παράσχουν όλες τις απαραίτητες πληροφορίες.

2. Κατά την υποβολή απλής αίτησης παροχής πληροφοριών προς επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων, η Επιτροπή αναφέρει τη νομική βάση και το σκοπό της αίτησης, προσδιορίζει τι είδους πληροφορίες χρειάζεται και καθορίζει την προθεσμία υποβολής των ζητούμενων πληροφοριών, καθώς και τις κυρώσεις που επισύρει η παροχή ανακριβών ή παραπλανητικών πληροφοριών σύμφωνα με το άρθρο 23.

3. Όταν η Επιτροπή απαιτεί από επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων να παράσχουν πληροφορίες με απόφασή της, στην εν λόγω απόφαση αναφέρονται η νομική βάση και ο σκοπός της αίτησης, προσδιορίζονται οι ζητούμενες πληροφορίες και τάσσεται προθεσμία για την παροχή τους. Επίσης μνημονεύονται οι κυρώσεις που προβλέπει το άρθρο 23 και μνημονεύονται ή επιβάλλονται οι κυρώσεις που προβλέπει το άρθρο 24. Στην απόφαση αναφέρεται περαιτέρω το δικαίωμα να ζητηθεί η εξέταση της απόφασης από το Δικαστήριο.

4. Οι επιχειρηματίες ή οι αντιπρόσωποί τους και, στην περίπτωση των νομικών προσώπων, των εταιρειών ή των ενώσεων που στερούνται νομικής προσωπικότητας, τα πρόσωπα που είναι επιφορτισμένα με την εκπροσώπησή τους βάσει του νόμου ή του καταστατικού τους, οφείλουν να παράσχουν τις ζητούμενες πληροφορίες για λογαριασμό της εμπλεκόμενης επιχείρησης ή ένωσης επιχειρήσεων. Τις πληροφορίες είναι δυνατόν να παράσχουν δεόντως εξουσιοδοτημένοι δικηγόροι εξ ονόματος των πελατών τους. Οι τελευταίοι εξακολουθούν να ευθύνονται πλήρως για την παροχή ανακριβών, ελλιπών ή παραπλανητικών πληροφοριών.»

6 Το άρθρο 23 του εν λόγω κανονισμού, τιτλοφορούμενο «Πρόστιμα», ορίζει στην παράγραφο του 1, στοιχεία α' και β', τα εξής:

«Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα που δεν υπερβαίνουν το 1 % του συνολικού κύκλου εργασιών κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) έχουν παράσχει πληροφορία η οποία είναι ανακριβής ή παραπλανητική σε απάντηση αίτησης που τους έχει υποβληθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 17 ή του άρθρου 18, παράγραφος 2·

β) απαντώντας σε αίτηση που τους έχει υποβληθεί με απόφαση εκδοθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 17 ή του άρθρου 18, παράγραφος 3, παρέχουν ανακριβείς, ελλιπείς ή παραπλανητικές πληροφορίες ή δεν παρέχουν πληροφορίες εντός της ταχθείσας προθεσμίας».

7 Το άρθρο 24 του ίδιου κανονισμού, τιτλοφορούμενο «Χρηματικές ποινές», ορίζει, στην παράγραφο του 1, στοιχείο α', τα ακόλουθα:

«Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλλει σε επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων χρηματικές ποινές που μπορούν να φθάσουν το 5 % του μέσου ημερήσιου κύκλου εργασιών κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος για κάθε ημέρα από την ημερομηνία που έχει καθορίσει στην απόφασή της, προκειμένου να τις εξαναγκάσει:

[...]

δ) να της διαθέσουν με πληρότητα και ακρίβεια πληροφορίες που τους έχει ζητήσει με απόφαση εκδοθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 17 ή του άρθρου 18, παράγραφος 3».

- 8 Κατά τα σημεία 20 έως 23 της Ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπτύξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002):

«B. Μείωση του ύψους του προστίμου

20. Οι επιχειρήσεις που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις που περιέχονται στο τμήμα Α ανωτέρω μπορούν να είναι επιλέξιμες για μείωση προστίμου που θα τους επιβαλλόταν διαφορετικά.
21. Για να πληροί τις σχετικές προϋποθέσεις, μια επιχείρηση πρέπει να υποβάλει στην Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την πιθανολογούμενη παράβαση που αντιπροσωπεύουν σημαντική προστιθέμενη αξία σε σχέση με τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει ήδη στην κατοχή της η Επιτροπή και πρέπει να διακόψει την ανάμειξή της στην πιθανολογούμενη παράβαση το αργότερο κατά τη χρονική στιγμή που υποβάλλει τις αποδείξεις.
22. Η έννοια της “προστιθέμενης αξίας” αναφέρεται στο βαθμό στον οποίο τα παρεχόμενα αποδεικτικά στοιχεία ενισχύουν, από την ίδια τη φύση τους ή/και την έκταση των λεπτομερειών τους, την ικανότητα της Επιτροπής να αποδείξει τα εν λόγω περιστατικά. Κατά την εκτίμηση αυτή, η Επιτροπή θα θεωρήσει κατά κανόνα ότι τα γραπτά αποδεικτικά στοιχεία που χρονολογούνται από τη χρονική περίοδο την οποία αφορούν τα πραγματικά περιστατικά έχουν μεγαλύτερη αξία από τα μεταγενέστερα αποδεικτικά στοιχεία. Επίσης, τα αποδεικτικά στοιχεία που αναφέρονται άμεσα στα εν λόγω πραγματικά περιστατικά θα θεωρούνται κατά κανόνα ότι έχουν μεγαλύτερη αξία από εκείνα που αναφέρονται έμμεσα μόνο σε αυτά.
23. Σε κάθε οριστική απόφαση που εκδίδει μετά το τέλος της διοικητικής διαδικασίας, η Επιτροπή θα προσδιορίσει:
- α) κατά πόσον τα αποδεικτικά στοιχεία που παρέσχε μια επιχείρηση σε μια δεδομένη χρονική στιγμή αντιπροσώπευαν σημαντική προστιθέμενη αξία σε σχέση με τις αποδείξεις που η Επιτροπή είχε τότε στην κατοχή της·
- β) το επίπεδο της μείωσης του προστίμου του οποίου θα τύχει μια επιχείρηση, το οποίο θα προσδιορισθεί ως ακολούθως με βάση τα πρόστιμα που θα είχαν διαφορετικά επιβληθεί. Για την/τις:
- πρώτη επιχείρηση που πληροί τους όρους του σημείου 21: μείωση 30 – 50 %,
 - δεύτερη επιχείρηση που πληροί τους όρους του σημείου 21: μείωση 20 – 30 %,
 - επόμενες επιχειρήσεις που πληρούν τους όρους του σημείου 21: μείωση μέχρι 20 %.

Προκειμένου να προσδιορίσει το επίπεδο της μείωσης του προστίμου εντός των παραπάνω ορίων, η Επιτροπή θα λάβει υπόψη της τη χρονική στιγμή κατά την οποία τα αποδεικτικά στοιχεία που πληρούν την προϋπόθεση του σημείου 21 υποβλήθηκαν και το βαθμό της “προστιθέμενης αξίας” που αυτά τα στοιχεία αντιπροσωπεύουν. Η Επιτροπή μπορεί επίσης να λάβει υπόψη της το βαθμό και τη διάρκεια της συνεργασίας της επιχείρησης μετά την ημερομηνία υποβολής των αποδεικτικών στοιχείων.

Επιπλέον, εάν μια επιχείρηση παράσχει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά τα οποία αγνοούσε προηγουμένως η Επιτροπή και τα οποία έχουν άμεση σχέση με τη βαρύτητα ή τη διάρκεια της πιθανολογούμενης σύμπραξης (καρτέλ), η Επιτροπή δεν θα λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου που θα επιβάλει στην επιχείρηση που παρέσχε τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 9 Για τις ανάγκες της παρούσας δίκης, το ιστορικό της διαφοράς, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι δυνατό να συνοψισθεί ως εξής.
- 10 Ο όμιλος εταιριών Fresh Del Monte Produce είναι μία από τις μεγαλύτερες, κάθετα διαρθρωμένες, επιχειρήσεις παραγωγής, εμπορίας και διανομής φρέσκων και φρεσκοκομμένων φρούτων και λαχανικών παγκοσμίως, καθώς και μία από τις σημαντικότερες επιχειρήσεις παραγωγής και διανομής έτοιμων προς κατανάλωση φρούτων και λαχανικών, χυμών, ποτών, σνακ και επιδορπίων στην Ευρώπη, τις ΗΠΑ, τη Μέση Ανατολή και την Αφρική. Εμπορεύεται τα προϊόντα της —μπανάνες ως επί το πλείστον— σε όλο τον κόσμο με το σήμα Del Monte.
- 11 Η Del Monte είναι η επικεφαλής εταιρία του ομίλου Fresh Del Monte Produce. Ο όμιλος δραστηριοποιείται στο εμπόριο μπανάνας στην Ευρώπη, μέσω πολλών θυγατρικών, τις οποίες ελέγχει εξ ολοκλήρου, όπως η Del Monte Fresh Produce International Inc., η Del Monte (Germany) GmbH και η Del Monte (Holland) BV.
- 12 Η Weichert ήταν, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, γερμανική ετερόρρυθμη εταιρία, δραστηριοποιούμενη κυρίως στο εμπόριο μπανάνας, ανανά και άλλων εξωτικών φρούτων στη Βόρεια Ευρώπη. Από τις 24 Ιουνίου 1994 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002 η Del Monte κατείχε, εμμέσως, ποσοστό 80 %, του κεφαλαίου της Weichert, μέσω της πλήρως ελεγχόμενης θυγατρικής της, Westeuropa-Amerika-Linie GmbH (στο εξής: WAL). Η Weichert ήταν, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002, ο αποκλειστικός διανομέας των μπανανών της Del Monte στη Βόρεια Ευρώπη.
- 13 Συναφώς, η Επιτροπή έκρινε, στις αιτιολογικές σκέψεις 382 και 383 της επίδικης αποφάσεως, ότι η Weichert ήταν κοινή εταιρία της Del Monte, η οποία ήταν ετερόρρυθμος εταίρος αυτής, και του D. W., αρχικώς, και της οικογένειας W., κατόπιν, από τον Μάρτιο του 1999, οι οποίοι ήταν ομόρρυθμοι εταίροι. Ειδικότερα, επισήμανε ότι η εμπορική σχέση μεταξύ των εταίρων στην κοινή αυτή επιχείρηση απορρέει από εταιρική σύμβαση, η οποία σκοπεί στον καθορισμό του καταστατικού της ετερόρρυθμης εταιρίας και, ειδικότερα, των μηχανισμών ελέγχου και διοικήσεως (στο εξής: εταιρική σύμβαση), και από αποκλειστική συμφωνία διανομής αφορώσα τις μπανάνες που προμηθεύει η Del Monte προκειμένου να εισαχθούν στην Κοινότητα (στο εξής: συμφωνία διανομής).
- 14 Στις 8 Απριλίου 2005 η Chiquita Brands International Inc. (στο εξής: Chiquita) υπέβαλε αίτηση απαλλαγής από το πρόστιμο δυνάμει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002.
- 15 Στις 3 Μαΐου 2005 η Επιτροπή χορήγησε στην Chiquita υπό όρους απαλλαγής από το πρόστιμο, κατ' εφαρμογήν του σημείου 8, στοιχείο α', της εν λόγω ανακοινώσεως.
- 16 Στις 20 Ιουλίου 2007 η Επιτροπή απηύθυνε μεταξύ άλλων στην Chiquita, στην Dole Food Company Inc. (στο εξής: Dole), στην Del Monte και στη Weichert ανακοίνωση αιτιάσεων.
- 17 Στις 15 Οκτωβρίου 2008 η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση με την οποία διαπιστώνει, στις αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 3 της αποφάσεως αυτής, ότι οι αποδέκτες της μετέσχαν σε εναρμονισμένη πρακτική η οποία συνίστατο στον συντονισμό των τιμών αναφοράς της μπανάνας στη Βόρεια Ευρώπη, δηλαδή στο Βέλγιο, στη Δανία, στη Γερμανία, στο Λουξεμβούργο, στις Κάτω Χώρες, στην Αυστρία, στη Φινλανδία, καθώς και στη Σουηδία, από την 1η Ιανουαρίου 2000 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2002.
- 18 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 104 και 107 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η Chiquita, η Dole και η Weichert καθόριζαν την τιμή τους αναφοράς για το προϊόν τους κάθε εβδομάδα, εν προκειμένω το πρωί της Πέμπτης, και το ανακοίνωναν στους πελάτες. Ο όρος «τιμή αναφοράς» αντιστοιχούσε εν γένει στην τιμή αναφοράς για τις πράσινες μπανάνες, η δε τιμή αναφοράς για τις κίτρινες μπανάνες συνίστατο στη λεγόμενη «πράσινη» τιμή προσφοράς πλέον δαπανών ωριμάνσεως.

- 19 Η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 34 και 104 της επίδικης αποφάσεως, διαπιστώνει ότι οι «πραγματικές τιμές» τις οποίες κατέβαλλαν οι πωλητές λιανικής και οι διανομείς για τις μπανάνες μπορούσαν να απορρέουν είτε από διαπραγματεύσεις που διεξάγονταν εβδομαδιαίως, εν προκειμένω το απόγευμα της Πέμπτης ή αργότερα, είτε από τη σύναψη συμβάσεων προμηθείας, με προκαθορισμένες μεθόδους τιμολογήσεως στις οποίες γινόταν μνεία μιας σταθερής τιμής ή στις οποίες η τιμή συνδεόταν με τιμή αναφοράς του πωλητή ή ανταγωνιστή ή με άλλη τιμή αναφοράς, όπως είναι η «τιμή Aldi». Η αλυσίδα λιανικής Aldi ελάμβανε κάθε Πέμπτη, μεταξύ 11:00 και 11:30, τις προσφορές των προμηθευτών της και εν συνεχεία διατύπωνε την αντιπρότασή της, η δε «τιμή Aldi», αυτή που καταβαλλόταν στους προμηθευτές, καθοριζόταν συνήθως κατά τις 14:00. Από το δεύτερο εξάμηνο του 2002 η «τιμή Aldi» άρχισε να χρησιμοποιείται όλο και περισσότερο ως δείκτης για τον υπολογισμό της τιμής της μπανάνας για ορισμένες άλλες συναλλαγές, όπως αυτές που αφορούσαν τις μπανάνες που φέρουν συγκεκριμένο σήμα.
- 20 Η Επιτροπή εξηγεί, στις αιτιολογικές σκέψεις 51 έως 210 της επίδικης αποφάσεως, ότι οι αποδέκτες της αποφάσεως αυτής προέβαιναν σε διμερείς επαφές με αντικείμενο τον προκαθορισμό των τιμών, κατά τις οποίες συζητούσαν τις παραμέτρους καθορισμού της τιμής της μπανάνας, δηλαδή τις παραμέτρους που σχετίζονταν με την τιμή αναφοράς για την ερχόμενη εβδομάδα, ή συζητούσαν ή αποκάλυπταν τις τάσεις των τιμών ή παρείχαν στοιχεία σχετικά με τις τιμές αναφοράς για την ερχόμενη εβδομάδα. Οι επαφές αυτές διενεργούνταν προτού οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις καθορίσουν τις δικές τους τιμές αναφοράς, συνήθως τις Τετάρτες, και είχαν όλες ως αντικείμενο τις μελλοντικές τιμές αναφοράς.
- 21 Στις αιτιολογικές σκέψεις 56 και 57 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η Dole διατηρούσε έτσι διμερείς επαφές τόσο με την Chiquita όσο και με τη Weichert. Η Chiquita γνώριζε τις διμερείς επαφές με αντικείμενο τον προκαθορισμό των τιμών ή, τουλάχιστον, ανέμενε ότι διεξάγονταν τέτοιες επαφές μεταξύ της Dole και της Weichert.
- 22 Από την αιτιολογική σκέψη 54 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι οι διμερείς αυτές επαφές με αντικείμενο τον προκαθορισμό των τιμών αποσκοπούσαν στον περιορισμό της αβεβαιότητας που σχετίζεται με τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων, όσον αφορά τις τιμές αναφοράς τις οποίες έπρεπε να καθορίσουν το πρωί της Πέμπτης.
- 23 Η Επιτροπή επισημαίνει, στις αιτιολογικές σκέψεις 198 έως 208, 227, 247 και 273 έως 277 της επίδικης αποφάσεως, ότι, μετά τον καθορισμό των τιμών αναφοράς το πρωί της Πέμπτης, οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις τις γνωστοποιούσαν σε διμερές επίπεδο. Με αυτή την εκ των υστέρων ανταλλαγή πληροφοριών οι επιχειρήσεις αυτές ήταν σε θέση να ελέγχουν τις κατ' ιδίαν αποφάσεις καθορισμού των τιμών που λαμβάνονταν με βάση τις προηγουμένως διενεργηθείσες επαφές με αντικείμενο τον προκαθορισμό των τιμών, ενισχύοντας τη συνεργασία τους.
- 24 Η Επιτροπή εκτιμά, στην αιτιολογική σκέψη 115 της επίδικης αποφάσεως, ότι οι τιμές αναφοράς χρησίμευαν τουλάχιστον ως δείκτες, τάσεις και/ή ενδείξεις για την αγορά, όσον αφορά τη σχεδιαζόμενη εξέλιξη της τιμής της μπανάνας και ήταν ιδιαίτερα σημαντικές για το εμπόριο της μπανάνας και τον καθορισμό των τιμών. Περαιτέρω, σε ορισμένες συναλλαγές, η τιμή συνδεόταν ευθέως με την τιμή αναφοράς, διά της εφαρμογής μεθόδων που στηρίζονταν στις τιμές αναφοράς.
- 25 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 228 και 229 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι, κατά την Επιτροπή, οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, κατά τον καθορισμό της συμπεριφοράς τους στην αγορά, έπρεπε οπωσδήποτε να λαμβάνουν υπόψη τις πληροφορίες που προέρχονταν από τους ανταγωνιστές τους, όπως μάλιστα παραδέχθηκαν ρητώς η Chiquita και η Dole.

- 26 Η Επιτροπή καταλήγει, στις αιτιολογικές σκέψεις 54 και 271 της επίδικης αποφάσεως, ότι οι επαφές με αντικείμενο τον προκαθορισμό των τιμών, αφενός μεταξύ της Dole και της Chiquita και αφετέρου μεταξύ της Dole και της Weichert, μπορούσαν να επηρεάσουν τις οριζόμενες από τις επιχειρήσεις τιμές, σχετίζονταν με τον καθορισμό των τιμών και αποτέλεσαν εναρμονισμένη πρακτική με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ.
- 27 Το εν λόγω θεσμικό όργανο εκτιμά, στην αιτιολογική σκέψη 258 της επίδικης αποφάσεως, ότι όλες οι περιγραφόμενες στην απόφαση αυτή συμφωνίες συμπαιγνίας συνιστούν ενιαία και διαρκή παράβαση με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού εντός της Κοινότητας κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ. Στην Chiquita και στην Dole καταλογίστηκε ευθύνη για την ενιαία και διαρκή παράβαση συνολικά, ενώ στη Weichert καταλογίστηκε ευθύνη μόνο για το μέρος της παραβάσεως στο οποίο μετείχε, δηλαδή για τις συμφωνίες συμπαιγνίας με την Dole.
- 28 Δεδομένου ότι στην αγορά της μπανάνας στη Βόρεια Ευρώπη διακινούνταν μεγάλες ποσότητες μεταξύ των κρατών μελών και ότι οι συμφωνίες συμπαιγνίας κάλυπταν σημαντικό μέρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Επιτροπή καταλήγει, στις αιτιολογικές σκέψεις 333 έως 338 της επίδικης αποφάσεως, ότι οι εν λόγω συμφωνίες είχαν σημαντικές επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών.
- 29 Αφού διαπίστωσε ότι η Del Monte είχε τη δυνατότητα, από κοινού με τους ομόρρυθμους εταίρους της Weichert, να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της διαχειρίσεως των υποθέσεων της Weichert και είχε όντως ασκήσει τέτοια επιρροή κατά τη διάρκεια της παραβάσεως, η Επιτροπή εκτιμά, στις αιτιολογικές σκέψεις 384, 432 έως 434 της επίδικης αποφάσεως, ότι η Del Monte και η Weichert αποτελούν ενιαία οικονομική μονάδα, καθώς η Weichert δεν καθόριζε αυτοτελώς την εμπορική πολιτική της. Για τον λόγο αυτό, η Del Monte και η Weichert κρίθηκαν «αλληλεγγύως και εις ολόκληρον» υπεύθυνες για την παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ που διαπιστώθηκε με την επίδικη απόφαση.
- 30 Όσον αφορά τον υπολογισμό των προστίμων, η Επιτροπή εφάρμοσε τις κατευθυντήριες γραμμές της για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές) και την ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002.
- 31 Η Επιτροπή καθόρισε το βασικό ποσό του προστίμου που έπρεπε να επιβληθεί, το οποίο αντιστοιχεί σε ποσό μεταξύ του 0 % και του 30 % της αξίας των οικείων πωλήσεων της επιχειρήσεως, σε συνάρτηση με τον βαθμό της σοβαρότητας της παραβάσεως, πολλαπλασιαζόμενο επί τον αριθμό των ετών συμμετοχής της επιχειρήσεως στην παράβαση, και ένα επιπλέον ποσό, κυμαινόμενο μεταξύ του 15 % και του 25 % της αξίας των πωλήσεων, προκειμένου να αποθαρρύνει τις επιχειρήσεις από την εμπλοκή σε παράνομες συμπεριφορές.
- 32 Το βασικό ποσό του προστίμου που έπρεπε να επιβληθεί μειώθηκε κατά 60 % για όλους τους αποδέκτες της επίδικης αποφάσεως, ιδίως με την αιτιολογία ότι ο συντονισμός αφορούσε τις τιμές αναφοράς. Χορηγήθηκε επιπλέον μείωση ποσοστού 10 % στη Weichert, η οποία δεν είχε ενημερωθεί για τις επαφές μεταξύ της Dole και της Chiquita με αντικείμενο τον προκαθορισμό των τιμών.
- 33 Η Chiquita έτυχε απαλλαγής από τα πρόστιμα δυνάμει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002. Καμία άλλη προσαρμογή δεν έγινε για την Dole ούτε για την Del Monte και τη Weichert.

34 Η επίδικη απόφαση περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τις εξής διατάξεις:

«Άρθρο 1

Οι ακόλουθες επιχειρήσεις παρέβησαν το άρθρο 81 [ΕΚ], συμμετέχοντας σε εναρμονισμένη πρακτική μέσω της οποίας συντόνισαν τις τιμές αναφοράς για τις μπανάνες:

- [Chiquita] από την 1η Ιανουαρίου 2000 μέχρι την 1η Δεκεμβρίου 2002,
- [...]
- [Dole] από την 1η Ιανουαρίου 2000 μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2002,
- Dole Fresh Fruit Europe OHG από την 1η Ιανουαρίου 2000 μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2002,
- [Weichert] από την 1η Ιανουαρίου 2000 μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2002,
- [Del Monte] από την 1η Ιανουαρίου 2000 μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2002.

Η παράβαση κάλυψε τα ακόλουθα κράτη μέλη: Αυστρία, Βέλγιο, Δανία, Φινλανδία, Γερμανία, Λουξεμβούργο, Κάτω Χώρες και Σουηδία.

Άρθρο 2

Για την παράβαση που περιγράφεται στο άρθρο 1 επιβάλλονται τα ακόλουθα πρόστιμα:

- [Chiquita], Chiquita International Ltd., Chiquita International Services Group NV και Chiquita Banana Company BV, από κοινού και εις ολόκληρον, πρόστιμο ύψους 0 ευρώ,
- [Dole] και Dole Fresh Fruit Europe OHG, από κοινού και εις ολόκληρον, πρόστιμο ύψους: 45 600 000 ευρώ,
- [Weichert] και [Del Monte] από κοινού και εις ολόκληρον: 14 700 000 ευρώ.

[...]»

35 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Δεκεμβρίου 2008, η Del Monte άσκησε προσφυγή, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως και, επικουρικώς, τη μείωση του προστίμου που της επιβλήθηκε με την απόφαση αυτήν.

36 Στις 9 Απριλίου 2009 η Weichert ζήτησε να παρέμβει στη δίκη αυτή υπέρ της Del Monte. Στις 17 Φεβρουαρίου 2010 το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε το αίτημα αυτό.

37 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της Del Monte περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως και δέχθηκε το αίτημα περί μειώσεως του προστίμου που επιβλήθηκε στην Del Monte με την απόφαση αυτήν, καθορίζοντάς το σε 8,82 εκατομμύρια ευρώ.

Τα αιτήματα των διαδίκων

38 Η Del Monte ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση, καθόσον την αφορά·

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-294/13 P ή, επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 839 της αποφάσεως αυτής, ότι το δικαίωμα αρνήσεως παροχής πληροφοριών δεν υφίσταται στις περιπτώσεις που η Επιτροπή έχει αποστείλει απλή αίτηση παροχής πληροφοριών, και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των ζητημάτων αν οι δηλώσεις τις οποίες ζήτησε η Επιτροπή μπορούσαν να οδηγήσουν σε αυτοενοχοποίηση και αν έπρεπε, κατά συνέπεια, να χορηγηθεί μείωση του προστίμου της Weichert και της Del Monte, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα όλων των βαθμών δικαιοδοσίας.

39 Η Weichert ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως της Del Monte στην υπόθεση C-293/13 P, καθόσον αφορά την ευθύνη της Del Monte ως μητρικής εταιρίας, να δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως καθόσον αφορά το ζήτημα της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση στο σύνολό της·

— επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, καθόσον επικυρώνει την επίδικη απόφαση ως προς το ζήτημα της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως, και να μειώσει αναλόγως το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην Del Monte και στη Weichert ώστε να αντανakλά την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως ως προς το ζήτημα της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως·

— σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-294/13 P, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση καθόσον διαπιστώνει ότι η Weichert δεν μπορεί να ζητήσει προστασία βάσει της αρχής της μη αυτοενοχοποίησεως και να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε από κοινού στην Del Monte και στη Weichert, λαμβάνοντας υπόψη ότι η Weichert, απαντώντας στην αίτηση παροχής πληροφοριών, συνεργάστηκε πέραν του εκ του νόμου επιβαλλομένου μέτρου, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα όλων των βαθμών δικαιοδοσίας.

40 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P και την αίτηση ανταναιρέσεως της Del Monte στην υπόθεση C-294/13 P·

— να απορρίψει τις αιτήσεις ανταναιρέσεως της Weichert στις υποθέσεις C-293/13 P και C-294/13 P·

— να αναιρέσει το σημείο 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και να αποφανθεί αμετακλήτως επί της διαφοράς· και

— να καταδικάσει την Del Monte και τη Weichert στα έξοδα των διαφόρων δικών.

41 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 22ας Ιουλίου 2014 αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων C-293/13 και C-294/13 προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως ανταναιρέσεως της Weichert στην υπόθεση C-293/13 P

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 42 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, δεδομένου ότι η προσφυγή της Weichert κατά της επίδικης αποφάσεως ασκήθηκε εκπρόθεσμα, η απόφαση αυτή κατέστη απρόσβλητη ως προς τη Weichert, οπότε η υπό κρίση αίτηση ανταναιρέσεως δεν μπορεί να ανατρέψει το δεσμευτικό αποτέλεσμα της εν λόγω αποφάσεως έναντι αυτής. Η αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, καθόσον αφορούν την Del Monte, θα αντέβαιναν μάλιστα στα συμφέροντα της Weichert, δεδομένου ότι η εταιρία αυτή θα ήταν τότε η μόνη υπεύθυνη για το επιβληθέν πρόστιμο.
- 43 Η Del Monte εκτιμά, όπως και η Επιτροπή, ότι το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει το παραδεκτό της αιτήσεως ανταναιρέσεως της Weichert.
- 44 Η Weichert επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο της επέτρεψε να παρέμβει στη διαφορά, διαπιστώνοντας ότι είχε άμεσο και ενεστώς έννομο συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς και, ως εκ τούτου, επηρεαζόταν άμεσα από την έκβαση της υποθέσεως. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι με την επίδικη απόφαση η Del Monte και η Weichert θεωρήθηκαν ως ενιαία οικονομική μονάδα και καταδικάστηκαν, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, για παράβαση που συνδέεται με τη συμπεριφορά της Weichert, στην καταβολή προστίμου. Οι σκέψεις αυτές ασκούν επίσης επιρροή στο πλαίσιο της αιτήσεως ανταναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 45 Όπως επισήμανε η Επιτροπή, η αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, καθόσον αφορούν την Del Monte, θα αντέβαιναν στα συμφέροντα της Weichert, δεδομένου ότι η εταιρία αυτή θα ήταν τότε η μόνη υπεύθυνη για το πρόστιμο που επιβλήθηκε με την επίδικη απόφαση, η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη ως προς αυτήν.
- 46 Κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του αναιρεσιζήσαντος προϋποθέτει ότι η αναίρεση είναι δυνατό, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 47 Συνεπώς, η αίτηση ανταναιρέσεως της Weichert στην υπόθεση C-293/13 P, με αίτημα την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, καθόσον αφορούν την Del Monte, χωρίς τούτο να είναι δυνατό να παράσχει όφελος στη Weichert, πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Del Monte στην υπόθεση C-293/13 P

Επί του εννόμου συμφέροντος της Weichert να υποβάλει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 48 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι αμφισβήτησε το έννομο συμφέρον της Weichert να παρέμβει στη διαδικασία κατόπιν της οποίας εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, με την αιτιολογία ότι η προσφυγή της Weichert κατά της επίδικης αποφάσεως ασκήθηκε εκπρόθεσμα και η απόφαση αυτή κατέστη απρόσβλητη ως προς τη Weichert, οπότε η αίτηση αναιρέσεως της Del Monte δεν μπορεί να

ανατρέψει το δεσμευτικό αποτέλεσμα της εν λόγω αποφάσεως έναντι αυτής. Για τους ίδιους αυτούς λόγους, η Επιτροπή αμφισβητεί το έννομο συμφέρον της Weichert να υποβάλει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 49 Η Del Monte εκτιμά, όπως και η Επιτροπή, ότι το Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει το έννομο συμφέρον της Weichert να υποβάλει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως. Επιπλέον, επικρίνει το γεγονός ότι η Weichert, ως παρεμβαίνουσα, χρησιμοποιεί την αίτηση αναιρέσεως της Del Monte προκειμένου να υπερασπίσει την άποψή της και καλεί το Δικαστήριο να επικεντρώσει την εξέτασή του στα ζητήματα που η ίδια έθεσε.
- 50 Η Weichert αντικρούει την επιχειρηματολογία της Επιτροπής και της Del Monte.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 51 Κατά το άρθρο 172 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, κάθε διάδικος της συγκεκριμένης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υποθέσεως που έχει συμφέρον να γίνει δεκτή ή να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να υποβάλει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως εντός δύο μηνών από την επίδοσή της.
- 52 Εν προκειμένω, αντιθέτως προς τις εκτιμήσεις της Επιτροπής και της Del Monte, είναι πρόδηλον ότι η Weichert έχει έννομο συμφέρον στην απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως της Del Monte στην υπόθεση C-293/13 P. Πράγματι, δεδομένου ότι η Weichert δεν προσέβαλε εμπροθέσμως την επίδικη απόφαση, οπότε αυτή κατέστη απρόσβλητη ως προς τη Weichert, θα πρέπει, σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως της Del Monte στην υπόθεση C-293/13 P, να καταβάλει μόνη της το καθορισθέν πρόστιμο και όχι αλληλεγγύως με την Del Monte.
- 53 Συνεπώς, πρέπει να κριθεί ότι η Weichert έχει έννομο συμφέρον να υποβάλει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά τη μη ύπαρξη οικονομικής ενότητας μεταξύ της Del Monte και της Weichert κατά τη διάρκεια της παραβάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 54 Η Del Monte προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι την έκρινε υπεύθυνη για τη συμπεριφορά της Weichert ως μητρική εταιρία αυτής.
- 55 Πρώτον, η Del Monte επισημαίνει ότι η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισαν ότι η Weichert δεν ακολουθούσε πάντοτε τις υποδείξεις της και ότι οι αποφάσεις της Weichert περί τιμών ενδεχομένως δεν ανταποκρίνονταν στις προσδοκίες της Del Monte. Συνεπώς, η Weichert δεν εφάρμοσε, επί της ουσίας, τις υποδείξεις της Del Monte, οπότε δεν ήταν δυνατό να αντληθεί εντεύθεν το συμπέρασμα περί της υπάρξεως καθοριστικής επιρροής.
- 56 Συγκεκριμένα, δεν δικαιολογείται η διαπίστωση που εκτίθεται στη σκέψη 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι δεν είναι δυνατό να συναχθεί από τα κατατεθέντα στη δικογραφία αποδεικτικά στοιχεία ότι η Weichert δεν ακολουθούσε κατά κανόνα τις υποδείξεις της Del Monte. Πράγματι, το ουσιώδες κριτήριο έγκειται στο αν η Weichert ακολουθούσε, επί της ουσίας, τις υποδείξεις αυτές ή αν ελάμβανε τις αποφάσεις της περί τιμών με πλήρη ανεξαρτησία.

- 57 Τα επίμαχα αποδεικτικά στοιχεία αφορούσαν περιπτώσεις στις οποίες η Weichert καθόρισε τη συμπεριφορά της αυτοτελώς και αντιθέτως προς τις προσδοκίες της Del Monte. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι άλλες αποφάσεις τις οποίες έλαβε η Weichert συμβιβάζονταν, κατά κανόνα, με τις προσδοκίες της Del Monte, πράγμα το οποίο δεν ισχύει, τούτο δεν επηρέασε την ανεξαρτησία της Weichert.
- 58 Εξάλλου, η Del Monte επισημαίνει ότι, στις σκέψεις 233, 237 και 240 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η Weichert έδωσε τρεις φορές εντολές σε εξωτερικούς συμβούλους να υπερασπίσουν τα συμφέροντά της κατά της Del Monte. Εντούτοις, στη σκέψη 236 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι το γεγονός ότι η Del Monte δεν ήταν σε θέση να εμποδίσει τη Weichert να υπερασπίσει τα συμφέροντά της δεν αποτελεί ένδειξη αδυναμίας της Del Monte να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της Weichert. Συνεπώς, η διαπίστωση αυτή αντιφάσκει προς πάγια νομολογία αφορώσα την ευθύνη μητρικής εταιρίας, εφόσον το να γίνει δεκτό ότι η Weichert ενήργησε αυτοτελώς σε σχέση με τέτοια ουσιώδη ζητήματα δεν συμβιβάζεται με την ύπαρξη ελέγχου επί της Weichert ασκούμενου από κοινού από την Del Monte και τους ομόρρυθμους εταίρους της Weichert.
- 59 Δεύτερον, η Del Monte εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στη διαπίστωση ορισμένων παραγόντων οι οποίοι, κατ' αυτό, παρείχαν στην Del Monte δυνατότητα ασκήσεως κάποιας επιρροής επί της Weichert. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο ουδέποτε διαπίστωσε ότι η επιρροή ήταν καθοριστική και ότι η Weichert ακολουθούσε, επί της ουσίας, τις υποδείξεις της Del Monte.
- 60 Συναφώς, πρώτον, η Del Monte υποστηρίζει ότι, ως ετερόρρυθμη εταίρος, αποκλειόταν, κατά το γερμανικό δίκαιο, από τα καθήκοντα διοικήσεως και δεν είχε κανένα μέσο για να κατευθύνει τη Weichert.
- 61 Κατ' αρχάς, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, της εταιρικής συμβάσεως, δεν ήταν σε θέση να αντιταχθεί στα μέτρα που δεν εντάσσονται στις τρέχουσες υποθέσεις. Περαιτέρω, κανένα από τα μέτρα τα οποία αφορά το άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 3, της εταιρικής συμβάσεως δεν εμπίπτει στις τρέχουσες υποθέσεις της Weichert ούτε σχετίζεται με τη συμπεριφορά της Weichert στην αγορά.
- 62 Τέλος, όσον αφορά τη δυνατότητα της Del Monte να συγκαλέσει συνέλευση των εταίρων ανά πάσα στιγμή, υπενθυμίζει ότι οι ομόρρυθμοι εταίροι μπορούσαν να ασκήσουν την αρνησικυρία τους έναντι κάθε μέτρου προταθέντος σε μια τέτοια συνέλευση. Επιπλέον, σε περίπτωση εμπλοκής, οι ομόρρυθμοι εταίροι μπορούσαν να απευθυνθούν σε ένα συμβούλιο διαιτησίας, στο οποίο ήταν βέβαιοι ότι δεν θα αποτελούν τη μειοψηφία.
- 63 Δεύτερον, κατά την Del Monte, κανένας από τους παράγοντες βάσει των οποίων το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε την ύπαρξη επιρροής της Del Monte επί της Weichert, μεμονωμένως εξεταζόμενος, αλλ' ούτε οι παράγοντες αυτοί από κοινού είναι ικανοί να αποδείξουν την ύπαρξη τέτοιας επιρροής.
- 64 Όσον αφορά την εταιρική σύμβαση, η Del Monte εκτιμά ότι η εξισορρόπηση των εξουσιών την οποία δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν συνιστά ένδειξη καθοριστικής επιρροής.
- 65 Πράγματι, δεδομένου ότι μόνον οι ομόρρυθμοι εταίροι είχαν εξουσιοδότηση να ενεργούν και να υπογράφουν για λογαριασμό της Weichert, να δεσμεύουν τη Weichert έναντι τρίτων και να δέχονται τις εκ μέρους τρίτων αναλήψεις υποχρεώσεων έναντι της εταιρίας αυτής, να εισπράττουν και να δαπανούν κονδύλια για λογαριασμό της, να διενεργούν την καθημερινή της διαχείριση και να αναλαμβάνουν τις δεσμεύσεις της απεριόριστα και αλληλεγγύως, η εν λόγω εξισορρόπηση εξουσιών και το δικαίωμα αρνησικυρίας δεν ήταν δυνατό να θεμελιώσουν τη διαπίστωση υπάρξεως καθοριστικής επιρροής.

- 66 Αντιθέτως προς τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, τα δικαιώματα αρνησικυρίας της Del Monte δεν αποτελούσαν ένδειξη καθοριστικής επιρροής, διότι η εταιρία αυτή δεν ήταν σε θέση να επιβάλει ετήσιο προϋπολογισμό ούτε επενδυτικό σχέδιο ούτε σχέδιο προσλήψεως προσωπικού και διότι τα δικαιώματα αυτά αρνησικυρίας δεν επηρέαζαν τη συνέχεια της διαχείρισεως την οποία ανέλαβαν οι ομόρρυθμοι εταίροι της Weichert.
- 67 Όσον αφορά τους κεφαλαιουχικούς δεσμούς, η Del Monte εκτιμά ότι η συλλογιστική η οποία εκτίθεται στη σκέψη 125 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία το ύψος της συμμετοχής της στη Weichert της παρείχε κίνητρο για την άσκηση επιρροής επί της εταιρίας αυτής και συνεπαγόταν ορισμένη οικονομική ισχύ, άρα και τη δυνατότητα ασκήσεως τέτοιας επιρροής, είναι εσφαλμένη, δεδομένου ότι ένα απλό κίνητρο δεν επηρεάζει την ικανότητα ασκήσεως καθοριστικής επιρροής και ότι μια κάποια οικονομική ισχύς δεν αποτελεί ένδειξη καθοριστικής επιρροής. Το Γενικό Δικαστήριο δεν επισήμανε κανένα στοιχείο το οποίο να αφορά το ύψος της συμμετοχής της WAL το οποίο θα ήταν ικανό να επηρεάσει την ανεξαρτησία της Weichert όσον αφορά τις αποφάσεις διαχείρισεως και τη συμπεριφορά της στην αγορά.
- 68 Όσον αφορά τη συμφωνία διανομής, κανένα από τα τρία στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη στις σκέψεις 135 έως 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν εμφανίζουν, κατά την Del Monte, καθοριστική επιρροή της εταιρίας αυτής επί της Weichert.
- 69 Κατ' αρχάς, από κανένα στοιχείο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι η συμφωνία διανομής, αφ' εαυτής ή σε συνδυασμό με άλλους παράγοντες, εμπόδισε τη Weichert να διαμορφώσει την εμπορική πολιτική της με κάθε ανεξαρτησία. Πρόκειται για μια συνήθη συμφωνία μεταξύ ανεξαρτητών επιχειρηματιών. Το αποδειχθέν συμφέρον της Del Monte στην εκ μέρους της Weichert πώληση των μπανανών της σε υψηλότερες τιμές δεν συνεπάγεται τη δυνατότητα ασκήσεως καθοριστικής επιρροής.
- 70 Περαιτέρω, όσο αφορά τις πληροφορίες που ελήφθησαν από την Del Monte, από τη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι οι μηχανισμοί πληροφορήσεως, σε συνδυασμό με τους προβλεπόμενους από την εταιρική σύμβαση μηχανισμούς ελέγχου, παρείχαν στην Del Monte τη δυνατότητα να επηρεάζει μόνον την εμπορική συμπεριφορά της Weichert, ιδίως όσον αφορά την καθημερινή διαχείρισή της, και όχι να ασκεί καθοριστική επιρροή.
- 71 Τέλος, από τις τέσσερις άμεσες παρεμβάσεις της Del Monte ως προς την προώθηση των πωλήσεων και τις τιμές της Weichert, μνεία των οποίων γίνεται στη σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι η Del Monte επιθυμούσε να πωλούνται τα προϊόντα της σε υψηλές τιμές και ότι η Weichert πωλούσε τις μπανάνες της σε χαμηλότερες τιμές. Συνεπώς, οι εν λόγω παρεμβάσεις δεν εμφανίζουν καθοριστική επιρροή. Το κρίσιμο ζήτημα έγκειται στο αν η Weichert ήταν υποχρεωμένη να συμμορφωθεί προς τις επιθυμίες της Del Monte. Στη σκέψη 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε όμως ότι τούτο δεν συνέβαινε.
- 72 Η Επιτροπή και η Weichert αντικρούουν την επιχειρηματολογία της Del Monte, τόσο ως προς το παραδεκτό όσο και ως προς το βάσιμό της.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 73 Όσον αφορά το παραδεκτό του πρώτου λόγου αναιρέσεως της Del Monte, αρκεί η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Επιτροπή και η Weichert, προκύπτει αναμφιβόλως από την επιχειρηματολογία την οποία προέβαλε η Del Monte ότι η εταιρία αυτή δεν βάλλει κατά των πραγματικών διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου ούτε κατά της εκτιμήσεώς τους, αλλά αποκλειστικώς και μόνον κατά του νομικού χαρακτηρισμού τους.
- 74 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός.

- 75 Επί της ουσίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η συμπεριφορά θυγατρικής εταιρίας μπορεί να καταλογισθεί στη μητρική, ιδίως όταν η θυγατρική αυτή, μολονότι έχει χωριστή νομική προσωπικότητα, δεν καθορίζει κατά τρόπο αυτόνομο τη συμπεριφορά της στην αγορά, αλλά εφαρμόζει κατ' ουσίαν τις υποδείξεις της μητρικής εταιρίας, λαμβανομένων, ιδίως, υπόψη των οικονομικών, οργανωτικών και νομικών δεσμών που υφίστανται μεταξύ των δύο αυτών νομικών προσώπων (αποφάσεις Akzo Nobel κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-97/08 P, EU:C:2009:536, σκέψη 58, Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ., C-628/10 P και C-14/11 P, EU:C:2012:479, σκέψη 43, καθώς και Areva κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-247/11 P και C-253/11 P, EU:C:2014:257, σκέψη 30).
- 76 Για την εξέταση του ζητήματος αν η μητρική εταιρία μπορεί να ασκεί καθοριστική επιρροή στη συμπεριφορά της θυγατρικής της στην αγορά, πρέπει να συνεκτιμηθούν όλα τα κρίσιμα στοιχεία σχετικά με τις οργανωτικές, οικονομικές και νομικές σχέσεις μεταξύ της θυγατρικής και της μητρικής εταιρίας και, ως εκ τούτου, να ληφθεί υπόψη η οικονομική πραγματικότητα (απόφαση Επιτροπή κατά Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, σκέψη 66).
- 77 Εξάλλου, η πραγματική άσκηση καθοριστικής επιρροής είναι δυνατό να συναχθεί από μια δέσμη συγκλινόντων στοιχείων, ακόμη και αν κανένα από τα στοιχεία αυτά, αυτοτελώς εξεταζόμενο, δεν αρκεί για να αποδειχθεί η ύπαρξη τέτοιας επιρροής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Knauf Gips κατά Επιτροπής, C-407/08 P, EU:C:2010:389, σκέψη 65).
- 78 Τέλος, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το γεγονός ότι δύο ανεξάρτητες μεταξύ τους μητρικές εταιρίες ασκούν από κοινού έλεγχο στη θυγατρική τους δεν αναιρεί, κατ' αρχήν, την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση ότι υπάρχει οικονομική ενότητα μεταξύ μίας εκ των εν λόγω μητρικών και της οικείας θυγατρικής (απόφαση Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ., C-628/10 P και C-14/11 P, EU:C:2012:479, σκέψη 101).
- 79 Εν προκειμένω, όσον αφορά, κατά πρώτον, τη δυνατότητα της Del Monte να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της Weichert, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' αρχάς, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι τα δικαιώματα της Del Monte που απορρέουν από τα άρθρα 7, παράγραφοι 2 έως 4, 8, παράγραφος 2, και 9, παράγραφοι 2 έως 5, της εταιρικής συμβάσεως αποδεικνύουν τον από κοινού έλεγχο της Del Monte και της οικογένειας Weichert επί της εταιρίας Weichert και ότι αποτελούν ένδειξη της δυνατότητας της Del Monte να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της Weichert.
- 80 Στη συνέχεια, στη σκέψη 125 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, έκρινε ότι οι κεφαλαιουχικοί δεσμοί που υπήρχαν μεταξύ της Del Monte και της Weichert συνεπάγονταν τη δυνατότητα της Del Monte να ασκεί επιρροή επί της Weichert.
- 81 Τέλος, στη σκέψη 150 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις της Del Monte που απορρέουν από τα άρθρα 2, στοιχείο α', 3, 4, 9, παράγραφος 3, και 11 της συμφωνίας διανομής ενισχύουν την οικονομική και νομική δυνατότητα της Del Monte να ασκεί επιρροή στην καθημερινή διαχείριση των υποθέσεων της Weichert.
- 82 Το Γενικό Δικαστήριο στήριξε τις εν λόγω νομικές διαπιστώσεις στις ακόλουθες εκτιμήσεις των διαπιστωθέντων αποδεικτικών στοιχείων.
- 83 Πρώτον, στις σκέψεις 101 και 118 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι από το άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 3, της εταιρικής συμβάσεως προέκυπτε ότι για τη διενέργεια ενός συνόλου σημαντικών πράξεων, οι οποίες είναι βέβαιον ότι επηρέαζαν, έστω εμμέσως, τη διαχείριση της Weichert, ήταν απαραίτητη η συναίνεση του ετερόρρυθμου εταίρου και ότι η σύμβαση αυτή αντικατόπτριζε την «εξισορρόπηση των εξουσιών» μεταξύ των ομόρρυθμων εταίρων και του ετερόρρυθμου εταίρου.

- 84 Δεύτερον, στη σκέψη 125 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το οικονομικό συμφέρον της Del Monte στις δραστηριότητες της Weichert συνιστούσε πρόδηλο κίνητρο για την εκ μέρους της Del Monte άσκηση επιρροής επί της Weichert και ότι το ύψος της συμμετοχής της στο κεφάλαιο συνεπαγόταν κάποια οικονομική ισχύ.
- 85 Τρίτον, στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρατήρησε ότι η Del Monte είχε διττό συμφέρον να ελέγχει τις τιμές που επέβαλλε η Weichert, καθόσον οι τιμές αυτές επηρέαζαν όχι μόνον τον λογαριασμό αποτελεσμάτων της εταιρίας αυτής και, κατόπιν, τα κέρδη των μετόχων της, αλλά επηρέαζαν επίσης άμεσα και τις τιμές πωλήσεως μπανανών από την Del Monte στη Weichert βάσει της συμβάσεως διανομής.
- 86 Τέταρτον, στη σκέψη 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι, καθόσον η Del Monte διέθετε, βάσει της συμβάσεως, ευρύτατη ευχέρεια να μεταβάλλει κατά το δοκούν τις ποσότητες μπανανών τις οποίες παρέδιδε στη Weichert και ότι η Weichert ήταν υποχρεωμένη να αγοράζει σχεδόν το σύνολο των ποσοτήτων μπανανών της από την Del Monte, η εταιρία αυτή διέθετε σημαντικό μέσο για την άσκηση πίεσεως επί της Weichert.
- 87 Στο πλαίσιο αυτό, η επιχειρηματολογία την οποία προέβαλε η Del Monte στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας δεν αποδεικνύει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι το σύνολο των επιμάχων οργανωτικών, οικονομικών και νομικών σχέσεων αποδείκνυε την ικανότητα της Del Monte να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της Weichert.
- 88 Κατ' αρχάς, το γεγονός ότι η Del Monte αποκλειόταν σε νομικό επίπεδο από τα καθήκοντα της τρέχουσας διαχειρίσεως της Weichert και ότι τα δικαιώματά της αρνησικυρίας δεν της παρείχαν τη δυνατότητα να επιβάλει, μεταξύ άλλων, συγκεκριμένο προϋπολογισμό δεν ήταν δυνατό να αποκλείσουν κάθε δυνατότητα της Del Monte να ασκήσει καθοριστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της Weichert στη σχετική αγορά. Πράγματι, άλλες περιστάσεις, μεταξύ άλλων οι εκτιθέμενες στις σκέψεις 79 έως 86 της παρούσας αποφάσεως, της παρείχαν τη δυνατότητα αυτή.
- 89 Περαιτέρω, για τους ίδιους αυτούς λόγους, το γεγονός ότι η Weichert έδωσε, τρεις φορές, εντολές σε εξωτερικούς συμβούλους προκειμένου να προασπίσουν τα συμφέροντά της έναντι της Del Monte, δεν είναι ικανό να αποδείξει την αδυναμία της τελευταίας να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της Weichert στη σχετική αγορά.
- 90 Τέλος, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των επιμάχων οργανωτικών, οικονομικών και νομικών σχέσεων μεταξύ της Del Monte και της Weichert, κατά τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, λόγω του ότι η Del Monte διέθετε, βάσει της συμβάσεως, ευρύτατη ευχέρεια να μεταβάλλει κατά το δοκούν τις ποσότητες μπανανών τις οποίες παρέδιδε στη Weichert και ότι η Weichert ήταν υποχρεωμένη να αγοράζει σχεδόν το σύνολο των ποσοτήτων μπανανών της από την Del Monte, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Del Monte όχι μόνο διέθετε σημαντικό μέσο για την άσκηση πίεσεως επί της Weichert, αλλά και ότι είχε τη δυνατότητα να ασκεί καθοριστική επιρροή επί της εταιρίας αυτής.
- 91 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την πραγματική άσκηση καθοριστικής επιρροής της Del Monte επί της Weichert, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, έκρινε, στη σκέψη 158 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι η Del Monte έλαβε πληροφορίες πέραν των απαιτούμενων από το άρθρο 4 της συμφωνίας διανομής αποτελούσε πρόδηλη ένδειξη περί της ασκήσεως επιρροής.
- 92 Αφετέρου, έκρινε, στη σκέψη 220 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούσαν τις επαφές μεταξύ της Del Monte και της Weichert αποτελούσαν ένδειξη περί της ασκήσεως καθοριστικής επιρροής της Del Monte επί της Weichert κατά τη διάρκεια της παραβάσεως.

93 Το Γενικό Δικαστήριο στήριξε τις εν λόγω νομικές διαπιστώσεις, μεταξύ άλλων, στις ακόλουθες εκτιμήσεις των διαπιστωθέντων αποδεικτικών στοιχείων:

- οι εκθέσεις τις οποίες απηύθυνε η Weichert, από τον Μάιο του 2000 και έως την 1η Ιανουαρίου 2003, κάθε εβδομάδα στην Del Monte, από τις οποίες προέκυπταν για την Del Monte, την Dole, την Chiquita και τους άλλους προμηθευτές μπανανών, καθώς και για καθεμία από τις σχετικές γεωγραφικές αγορές, οι οικείες ποσότητες, οι επίσημες τιμές και οι πραγματικές τιμές, ακόμη και η «προσπάθεια για επίτευξη καθαρής πραγματικής τιμής», αποτελούσαν επιπλέον πηγή στοιχείων άμεσα σχετιζόμενων με το εμπόριο της μπανάνας και, συνεπώς, με την τρέχουσα διαχείριση της Weichert (σκέψεις 152 έως 155 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- η τακτικότητα της εβδομαδιαίας διαβίβασεως των εκθέσεων αυτών είχε ως συνέπεια τη συνεχή ροή πληροφοριών προς την Del Monte, η οποία της παρείχε τη δυνατότητα εκτενούς και ακριβούς κατανοήσεως της αγοράς, περιλαμβανομένης της θέσεως της Weichert (σκέψη 156 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- οι εκθέσεις αυτές συνιστούσαν πληροφόρηση ζητηθείσα και ληφθείσα εκτός του συμβατικού πλαισίου (σκέψη 158 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- από τις επαφές μεταξύ της Del Monte και της Weichert προκύπτουν άμεσες παρεμβάσεις της Del Monte επί της προωθήσεως των πωλήσεων και επί των τιμών της Weichert, πολύ συγκεκριμένες υποδείξεις, που περιείχαν αριθμητικά στοιχεία, ως προς την πολιτική τιμών που έπρεπε να ακολουθηθεί, συναντήσεις και τηλεφωνικές συζητήσεις σχετικά με το αντικείμενο αυτό, ρητή εντολή για καθημερινή ενημέρωση σχετικά με τις εμπορικές διαπραγματεύσεις, σαφή άσκηση πιέσεων όσον αφορά τον εφοδιασμό και εξηγήσεις ή δικαιολογίες της Weichert σχετικά με τη διαχείριση των τρεχουσών υποθέσεών της (σκέψεις 175 και 203 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- η Del Monte όντως διέθετε τη δυνατότητα να επηρεάζει σε σημαντικό βαθμό τον εφοδιασμό της Weichert και στην πράξη ασκούσε έντονη πίεση στην επιχείρηση αυτή, απειλώντας τη να μειώσει τις εβδομαδιαίες παραδόσεις μπανανών «σε ποσότητες αντίστοιχες προς αυτές για τις οποίες έχει άδεια η Interfrucht, δηλαδή +/- 60 000 κιβώτια ανά εβδομάδα», χωρίς να αναφερθεί σε κάποια περίπτωση ανωτέρας βίας, ήτοι σε ποσότητα μικρότερη από το κατώτατο όριο που προβλεπόταν στη συμφωνία διανομής, μείωση η οποία ενδέχεται να δημιουργήσει δυσχέρειες στις σχέσεις της Weichert με τους πελάτες της (σκέψεις 185 έως 187 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- η Del Monte επέστρεψε στενά την εμπορική πολιτική της Weichert, παρεμβαίνοντας μάλιστα ευθέως στον καθορισμό της τιμολογιακής πολιτικής της (σκέψη 204 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- από τις απαντήσεις της Weichert προκύπτει ότι αυτή θεωρούσε ότι όφειλε να δίδει στην Del Monte εξηγήσεις για τις αποφάσεις της όσον αφορά τις τιμές και ότι επιδίωκε να ανταποκρίνεται στις προσδοκίες της τελευταίας (σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- λαμβανομένων υπόψη των κινδύνων που διέτρεχε ο εφοδιασμός της και των κατά καιρούς μειώσεων των ποσοτήτων που της παραδίδονταν, η Weichert ήταν υποχρεωμένη να ακολουθεί τις υποδείξεις της Del Monte, προκειμένου να αποφύγει την πτώχευση, ο δε φόβος αυτός ήταν προδήλως γνωστός στην προμηθευτριά της (σκέψη 207 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως)·
- μολονότι, όπως παραδέχεται η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 424 της επίδικης αποφάσεως, οι αποφάσεις της Weichert όσον αφορά τις τιμές ενδεχομένως δεν ικανοποιούσαν την Del Monte, εντούτοις από τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που συγκέντρωσε η Επιτροπή δεν συνάγεται ότι

η Weichert δεν ακολουθούσε κατά κανόνα τις «εντολές της Del Monte», κατά την έκφραση που χρησιμοποιεί η προσφεύγουσα, και ότι ενεργούσε αυτοτελώς στην αγορά (σκέψη 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

- 94 Κατόπιν των διαπιστώσεων και των πραγματικών εκτιμήσεων αυτών, τις οποίες δεν μπορεί να υποκαταστήσει με την κρίση του το Δικαστήριο, δεν είναι δυνατό να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι το σύνολο των πληροφοριών τις οποίες ζήτησε και έλαβε η Del Monte, καθώς και οι συνοδευόμενες από απειλές και πιέσεις υποδείξεις τις οποίες η Del Monte απηύθυνε στη Weichert, αποδεικνύουν την εκ μέρους της Del Monte πραγματική άσκηση καθοριστικής επιρροής επί της Weichert.
- 95 Πράγματι, η επιχειρηματολογία την οποία προέβαλε η Del Monte στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας δεν είναι ικανή να αποδυναμώσει τη διαπίστωση αυτή.
- 96 Καθόσον η Del Monte υπογραμμίζει ότι από το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που αφορούν τις επαφές της με τη Weichert προκύπτει συμπεριφορά της Weichert αντίθετη προς τις προσδοκίες της Del Monte, αφενός, υπενθυμίζεται, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 101, 103 και 104 των προτάσεών της, ότι δεν είναι αναγκαίο να εφαρμόζει η θυγατρική όλες τις υποδείξεις της μητρικής εταιρίας προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη καθοριστικής επιρροής, υπό την επιφύλαξη ότι η μη τήρηση των υποδείξεων δεν αποτελούσε τον κανόνα.
- 97 Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 108 και 109 των προτάσεών της, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι από το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν δεν προέκυπτε ότι η εκ μέρους της Weichert μη τήρηση των υποδείξεων της Del Monte αποτελούσε τον κανόνα.
- 98 Αφετέρου, αφού διαπίστωσε ότι η Del Monte ελάμβανε, κατόπιν αιτήματός της και πέραν των δικαιωμάτων της, τρέχουσες πληροφορίες ως προς την κατάσταση της σχετικής αγοράς της μπανάνας, ότι απηύθυνε ακριβείς υποδείξεις στη Weichert σχετικές με τη συμπεριφορά που η εταιρία αυτή έπρεπε να υιοθετήσει στην εν λόγω αγορά, ότι οι υποδείξεις αυτές συνοδεύονταν από απειλές στηριζόμενες σε ένα σημαντικό μέσο ασκήσεως πίεσεως επί της Weichert το οποίο είχε στη διάθεσή της και ότι η εταιρία αυτή, φοβούμενη την πτώχευση, κατέβαλλε προσπάθειες προκειμένου να ανταποκριθεί στις προσδοκίες της Del Monte, το Γενικό Δικαστήριο είχε στη διάθεσή του δέσμη ενδείξεων βάσει των οποίων ήταν σε θέση να καταλήξει στην εκ μέρους της Del Monte, από κοινού με τους ομόρρυθμους εταίρους της Weichert, πραγματική άσκηση καθοριστικής επιρροής επί της Weichert.
- 99 Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το σύνολο των πληροφοριών τις οποίες ζήτησε και έλαβε η Del Monte, καθώς και οι συνοδευόμενες από απειλές και πιέσεις υποδείξεις τις οποίες η Del Monte απηύθυνε στη Weichert, αποδεικνύουν την εκ μέρους της Del Monte πραγματική άσκηση καθοριστικής επιρροής επί της Weichert.
- 100 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά παραμορφώσεις αποδεικτικών στοιχείων

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 101 Η Del Monte προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι στήριξε τη διαπίστωσή του περί της εκ μέρους της Del Monte πραγματικής ασκήσεως καθοριστικής επιρροής επί της Weichert σε παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων.

- 102 Πρώτον, τα δικαιώματα αρνησικυρίας τα οποία διαθέτει η Del Monte και τα οποία προβλέπονται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, της εταιρικής συμβάσεως δεν επιτρέπουν τη διαπίστωση, αντιθέτως προς τα εκτιθέμενα στις σκέψεις 100 και 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι επηρεάζουν, έστω και εμμέσως, τη διαχείριση της Weichert. Συγκεκριμένα, κανένα από τα δικαιώματα αρνησικυρίας αυτά δεν συνδέεται προς τη συμπεριφορά της Weichert στην αγορά, συμπεριφορά η οποία καθοριζόταν αποκλειστικώς από τους ομόρρυθμους εταίρους.
- 103 Δεύτερον, κατά την Del Monte, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε την εταιρική σύμβαση κρίνοντας, στη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι οι ομόρρυθμοι εταίροι είχαν δικαίωμα αρνησικυρίας επί όλων των αποφάσεων της Weichert δεν προκύπτει από τους όρους της εν λόγω συμβάσεως. Συγκεκριμένα, η διαπίστωση αυτή αντιφάσκει προς τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά τις οποίες:
- οι ομόρρυθμοι εταίροι ασκούσαν αποκλειστικώς τη διαχείριση και την εκπροσώπηση της Weichert και, συνεπώς, κανένα άλλο μέτρο διαχειρίσεως, διορισμού ή ανακλήσεως δεν ήταν δυνατό να επιβληθεί αντιθέτως προς τη βούληση των ομόρρυθμων εταίρων·
 - οι ομόρρυθμοι εταίροι χρειάζονταν την προηγούμενη συναίνεση της Del Monte μόνον για περιορισμένο αριθμό μέτρων, κανένα εκ των οποίων, με εξαίρεση τον προϋπολογισμό, το επενδυτικό σχέδιο και το σχέδιο προσλήψεως προσωπικού, δεν ενέπιπτε στις τρέχουσες υποθέσεις·
 - οι ομόρρυθμοι εταίροι μπορούσαν να αντιτάξουν την αρνησικυρία τους στις τροποποιήσεις της εταιρικής συμβάσεως, στις οικονομικές καταστάσεις, στην απαλλαγή των ομόρρυθμων εταίρων για τη διαχείριση, στον διορισμό ελεγκτή των λογαριασμών, καθώς και σε κάθε απόφαση που μπορούσε να ληφθεί κατά τη συνέλευση των εταίρων, μόνο δε οι ομόρρυθμοι εταίροι μπορούσαν να εγκρίνουν κάθε πράξη διαχειρίσεως ή εκπροσώπησης των εταίρων, τις ετήσιες προτάσεις που αφορούν τον προϋπολογισμό, το σχέδιο επενδύσεως και το σχέδιο προσλήψεως προσωπικού, την κατάρτιση των οικονομικών καταστάσεων και τη μεταβίβαση των μεριδίων τους στην εταιρία.
- 104 Ειδικότερα, η Del Monte υπογραμμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αναφέρθηκε σε καμία απόφαση την οποία η Del Monte μπορούσε να έχει επιβάλει ή πράγματι επέβαλε στη Weichert, αντιθέτως προς την αρνησικυρία των ομόρρυθμων εταίρων, και ότι δεν ελήφθη καμία τέτοιου είδους απόφαση.
- 105 Τρίτον, η Del Monte εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε, χωρίς να παραμορφώσει τα πραγματικά περιστατικά, να απορρίψει το επιχειρήμα της ότι δεν ήταν σε θέση να ανακαλέσει τον διορισμό των διαχειριστών της Weichert ούτε να τους αντικαταστήσει ή ακόμη να αντιτάξει την αρνησικυρία της στον διορισμό αυτόν, δεδομένου ότι, κατ' αυτήν, αρκεί να διαπιστωθεί ότι απαιτούνταν ομοφωνία των εταίρων για κάθε τροποποίηση της εταιρικής συμβάσεως.
- 106 Τέταρτον, η Del Monte υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το άρθρο 9, παράγραφος 5, της εταιρικής συμβάσεως, κρίνοντας ότι το επιχειρήμα περί λήψεως των αποφάσεων με απλή πλειοψηφία στο πλαίσιο του συμβουλίου διαιτησίας και, συνεπώς, αποφάσεων κατ' ανάγκην ευνοϊκών προς τους ομόρρυθμους εταίρους ήταν αστήρικτο και ότι, εν πάση περιπτώσει, η έκταση του επιμάχου πλεονεκτήματος πρέπει να σχετικοποιηθεί υπό το πρίσμα των ειδικών αρμοδιοτήτων της συνελεύσεως των εταίρων.
- 107 Συναφώς, η Del Monte επισημαίνει ότι δεν αμφισβητήθηκε ότι, στο πλαίσιο του εν λόγω συμβουλίου, η κατανομή των δικαιωμάτων ψήφου είναι η ακόλουθη, δηλαδή τρεις ψήφοι για τους ομόρρυθμους εταίρους, μία ψήφος για την Del Monte και δύο ουδέτερες ψήφοι. Επιπλέον, η εταιρική σύμβαση δεν περιέχει καμία ρήτρα με την οποία να απαιτείται ειδική πλειοψηφία. Τέλος, δεδομένου ότι η Del Monte είχε αποκλεισθεί από τη διαχείριση της Weichert, η συνέλευση των εταίρων ήταν το μόνο όργανο διοικήσεως στο οποίο αυτή εκπροσωπούταν. Συνεπώς, ο μηχανισμός τον οποίο προβλέπει η εταιρική σύμβαση σε περίπτωση εμπλοκής είναι ενδεικτικός της κατανομής των εξουσιών.

- 108 Πέμπτον, η Del Monte κρίνει ότι, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τη δήλωσή της κατά την οποία η εταιρική σύμβαση εξέφραζε μια «εξισορρόπηση των εξουσιών» μεταξύ της Del Monte και των ομόρρυθμων εταίρων και ερμηνεύοντας τη δήλωση αυτή ως την επιβεβαίωση της υπάρξεως καθοριστικής επιρροής. Από την ερμηνεία αυτή προκύπτει σαφώς ότι δεν είναι σύμφωνη προς το περιεχόμενο της εν λόγω δηλώσεως.
- 109 Έκτον, η Del Monte υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 212 έως 214 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των δηλώσεων της Dole και της Chiquita στις οποίες παραπέμπει. Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε εντεύθεν ότι η πρώτη και η δεύτερη δήλωση της Dole αποδεικνύουν ότι η στρατηγική της Del Monte συνίστατο στον καθορισμό των τιμών της στο ίδιο επίπεδο με τις τιμές της Dole. Κατά τον τρόπο αυτόν, το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε το περιεχόμενο της δεύτερης δηλώσεως της Dole, η οποία επιβεβαιώνει ότι η Weichert, και όχι η Del Monte, επιθυμούσε να τοποθετηθούν τα προϊόντα της Del Monte στο ίδιο επίπεδο με τα προϊόντα της Dole, με την αιτιολογία ότι η δεύτερη αυτή δήλωση είναι αδιαχώριστη από την πρώτη δήλωση της Dole.
- 110 Εντούτοις, η Del Monte εκτιμά ότι τούτο είναι ανακριβές, δεδομένου ότι η δεύτερη δήλωση της Dole είναι πιο πρόσφατη, απαντά σε συγκεκριμένη ερώτηση της Επιτροπής και απαριθμεί λεπτομερώς και συμπληρώνει ρητώς τις πληροφορίες της πρώτης δηλώσεως. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ερμηνεία της πρώτης δηλώσεως της Dole η οποία αντιφάσκει προς τη δεύτερη δήλωση.
- 111 Η τρίτη δήλωση της Dole και η δήλωση της Chiquita είναι απολύτως σαφείς και δεν είναι δυνατό να συναχθεί από αυτές το συμπέρασμα ότι η Del Monte ήταν δυσαρεστημένη με την εμπορική στρατηγική της Weichert και ότι η Del Monte εφάρμοσε τη δική της στρατηγική μόλις άρχισε να εμπορεύεται τις μπανάνες της μέσω των θυγατρικών της τις οποίες ελέγχει κατά 100 %. Όταν η Dole υποστηρίζει ότι η Del Monte ήταν δυσαρεστημένη από τα αποτελέσματα της προωθήσεως των πωλήσεων εκ μέρους της Weichert, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η δυσαρέσκεια αυτή περιοριζόταν στα κέρδη, παρά το γεγονός ότι προέκυπτε σαφώς ότι η δυσαρέσκεια της Del Monte αφορούσε τη στρατηγική της Weichert στην αγορά.
- 112 Κατά την άποψη της Del Monte, από τις εν λόγω δηλώσεις προκύπτει σαφώς ότι η Del Monte δεν ήταν σε θέση να ασκεί καθοριστική επιρροή στην εμπορική στρατηγική της Weichert.
- 113 Η Del Monte υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε, επιπλέον, το περιεχόμενο μιας τέταρτης δηλώσεως της Dole, υποδηλώνοντας ότι η Del Monte είχε αλλάξει στρατηγική μετά τον χωρισμό της από τη Weichert κατά το τέλος της περιόδου που διήρκεσε η παράβαση. Πράγματι, η ερμηνεία αυτή είναι ασύμβατη προς τη δήλωση της Chiquita και τις επαφές μεταξύ της Del Monte και της Weichert εκ των οποίων προκύπτει μια διαρκής διαφωνία μεταξύ των δύο αυτών εταιριών όσον αφορά τη θέση των μπανανών της Del Monte. Ένα άλλο στοιχείο της δηλώσεως αυτής της Dole επιβεβαιώνει την εν λόγω διαρκή διαφωνία.
- 114 Έβδομον, η Del Monte υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε, στη σκέψη 236 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ένα έγγραφο το οποίο απέστειλε στην Del Monte, στις 27 Μαρτίου 1997, ένας εξωτερικός σύμβουλος για λογαριασμό της Weichert, προκειμένου να υπερασπίσει τα συμφέροντα της Weichert κατά της Del Monte. Από το έγγραφο αυτό προκύπτει προδήλως ότι η Weichert ενεργούσε αντίθετα προς τα συμφέροντα της Del Monte και διαψεύδεται ως εκ τούτου η ύπαρξη καθοριστικής επιρροής. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα της Del Monte, κρίνοντας ότι οι ομόρρυθμοι εταίροι προάσπισαν τα συμφέροντά τους κατά του ετερόρρυθμου, ενώ από το εν λόγω έγγραφο προέκυπτε σαφώς ότι δεν είχε σταλεί για λογαριασμό των ομόρρυθμων εταίρων, αλλά για λογαριασμό της Weichert.

- 115 Όγδοον, η Del Monte εκτιμά ότι, στη σκέψη 238 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο του υπομνήματος της Weichert στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς μεταξύ αυτής και της WAL, απορρίπτοντας την επιχειρηματολογία που προβλήθηκε, με μόνη αιτιολογία ότι η εν λόγω διαδικασία δεν κινήθηκε από τη Weichert, αλλά από την Del Monte. Το ζήτημα όμως ποιος κίνησε τη διαδικασία δεν επηρεάζει το περιεχόμενο του υπομνήματος αυτού.
- 116 Ένατον, η Del Monte εκτιμά ότι, στη σκέψη 259 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το αποδεικτικό στοιχείο που αντλείται από το ότι τα αποτελέσματα της Weichert δεν ενοποιήθηκαν στους λογαριασμούς της Del Monte, μη λαμβάνοντάς το υπόψη ως στερούμενο επιρροής, με το σκεπτικό ότι η Weichert αποτελούσε κοινή εταιρία. Κανένα στοιχείο όμως δεν επιτρέπει να κριθεί ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ των κανόνων ενοποιήσεως που έχουν εφαρμογή στις κοινές εταιρίες και στις άλλες μορφές επιχειρήσεων.
- 117 Δέκατον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία, μη λαμβάνοντας υπόψη τη συνάφεια μεταξύ των αρνητικών αποδείξεων. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε μόνον αν οι αποδείξεις αυτές θεμελιώνουν, έκαστη κατ' ιδίαν, την απουσία καθοριστικής επιρροής και κατέληξε ότι τούτο δεν συμβαίνει. Εντούτοις, παρέλειψε να εξετάσει αν τα αποδεικτικά στοιχεία αυτά, από κοινού, συνηγορούν κατά της υπάρξεως καθοριστικής επιρροής.
- 118 Κατά την άποψη της Del Monte, το σύνολο των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι η Del Monte άσκησε τέτοια επιρροή ώστε η Weichert να μην είναι σε θέση να καθορίσει αυτοτελώς τη συμπεριφορά της στην αγορά και να ακολουθεί τις υποδείξεις της Del Monte επί της ουσίας.
- 119 Η Weichert εκτιμά ότι η Del Monte δεν προβάλλει παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων, αλλά απλώς αμφισβητεί την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων.
- 120 Η Επιτροπή εκτιμά ότι από τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου δεν προκύπτει παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 121 Το πρώτο, το τρίτο, το πέμπτο, το όγδοο και το δέκατο επιχείρημα της Del Monte πρέπει να απορριφθούν εξ αρχής, δεδομένου ότι, προδήλως, ουδόλως προσάπτεται με αυτά στο Γενικό Δικαστήριο η εκ μέρους του παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων ούτε επισημαίνονται με σαφήνεια τα παραμορφωθέντα στοιχεία και, ως εκ τούτου, δεν είναι σύμφωνα προς τις επιταγές της νομολογίας.
- 122 Μολονότι με το δεύτερο, το τέταρτο, το έκτο και το έβδομο επιχείρημα της Del Monte προσάπτεται πράγματι στο Γενικό Δικαστήριο η παραμόρφωση συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων, πρέπει, παρά ταύτα, να διαπιστωθεί ότι αυτά δεν είναι βάσιμα.
- 123 Πράγματι, όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα της Del Monte, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 131 και 132 των προτάσεών της, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι «από την εταιρική σύμβαση δεν προκύπτει ότι ο ομόρρυθμος εταίρος είχε δικαίωμα αρνησικυρίας σε “όλες” τις αποφάσεις της εταιρίας» πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των προηγούμενων σκέψεων της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως οι οποίες αφορούν το άρθρο 9, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, της εταιρικής συμβάσεως, ρήτρα η οποία αφορά ορισμένες μόνον αποφάσεις της συνελεύσεως των εταίρων, οι οποίες προσδιορίζονται στο άρθρο 9, παράγραφος 4, της συμβάσεως αυτής.
- 124 Όσον αφορά το τέταρτο επιχείρημα της Del Monte, αφενός, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 143 των προτάσεών της, το άρθρο 9, παράγραφος 5, της εταιρικής συμβάσεως δεν περιέχει κανένα στοιχείο το οποίο να διευκρινίζει τους κανόνες πλειοψηφίας που

έχουν εφαρμογή στη λήψη αποφάσεων στο πλαίσιο του συμβουλίου διαιτησίας. Αφετέρου, η Del Monte δεν επισημαίνει με ακρίβεια για ποιο λόγο το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τη διάταξη αυτή διαπιστώνοντας, στη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι «πρόκειται για σχετικό μόνο πλεονέκτημα, δεδομένων των συγκεκριμένων αρμοδιοτήτων της συνελεύσεως των εταίρων».

- 125 Όσον αφορά το έκτο επιχείρημα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στις σκέψεις 152 και 153 των προτάσεών της, οι επίμαχες δηλώσεις της Chiquita και της Dole δεν ήταν απολύτως σαφείς και, συνεπώς, υπέκειντο σε ερμηνεία. Επομένως, δεδομένου ότι η ερμηνεία την οποία δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι προδήλως ασύμβατη με το περιεχόμενο των εν λόγω δηλώσεων, η προβαλλόμενη παραμόρφωση δεν είναι δυνατό να διαπιστωθεί.
- 126 Τέλος, το έβδομο επιχείρημα της Del Monte δεν είναι δυνατό να ευδοκιμήσει, δεδομένου ότι η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι «το γεγονός ότι ένας εταίρος συμβουλευεται δικηγόρο, ώστε να γνωρίζει τα δικαιώματά του και να αμυνθεί έναντι ενός προσώπου ως προς το οποίο έχει υποψίες ότι δεν τα σέβεται» δεν είναι ασύμβατη προς το περιεχόμενο του εγγράφου που απέστειλε στην Del Monte, στις 27 Μαρτίου 1997, ένας εξωτερικός σύμβουλος για λογαριασμό της Weichert το οποίο, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 157 και 158 των προτάσεών της, έχει συνταχθεί κατά τρόπο διφορούμενο, καθόσον από την εισαγωγή του προκύπτει ότι εκφράζει μια άποψη για την εταιρία, ενώ η επιχειρηματολογία εκτίθεται, ιδίως, εξ ονόματος του W., και μάλιστα, ρητώς, από κοινού εξ ονόματος του W. και της Weichert.
- 127 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά το βάρος αποδείξεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 128 Η Del Monte υποστηρίζει ότι, ενώ το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή έφερε εν προκειμένω το βάρος αποδείξεως της υπάρξεως καθοριστικής επιρροής, αντέστρεψε επανειλημμένως το βάρος αυτό. Πράγματι, οι ακόλουθοι συλλογισμοί προϋποθέτουν τεκμήριο καθοριστικής επιρροής, το οποίο εναπόκειται στην Del Monte να ανατρέψει.
- 129 Πρώτον, στη σκέψη 113 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά το δικαίωμα αρνησικυρίας του ομόρρυθμου εταίρου το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 2, της εταιρικής συμβάσεως, ότι η συνέλευση των εταίρων είχε, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφοι 3 και 4, της συμβάσεως αυτής, σαφώς καθορισμένες αρμοδιότητες, «οπότε δεν αποκλείεται να είχε η Del Monte δυνατότητα ασκήσεως αποφασιστικής επιρροής επί της πολιτικής της Weichert στη συγκεκριμένη αγορά».
- 130 Δεύτερον, στη σκέψη 208 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι «οι αποφάσεις της Weichert όσον αφορά τις τιμές ενδεχομένως δεν ικανοποιούσαν την Del Monte, εντούτοις από τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που [συγκεντρώθηκαν] δεν προκύπτει ότι η Weichert δεν ακολουθούσε κατά κανόνα τις “εντολές της Del Monte” [...] και ότι ενεργούσε αυτοτελώς στην αγορά».
- 131 Τρίτον, στις σκέψεις 237 και 238 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι «απόσπασμα του υπομνήματος αντικρούσεως που υπέβαλε η Weichert στις 15 Μαΐου 2002 ενώπιον γερμανικού δικαστηρίου, κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ αυτής και της WAL[, κατά το οποίο] το σύνολο της προστιθέμενης οικονομικής αξίας της Weichert, δηλαδή οι αγορές, το μάρκετινγκ και η υποδομή μεταφοράς και αποθήκευσης, παράγεται αποκλειστικά από τους ομόρρυθμους εταίρους και ο ρόλος της WAL εντός της εταιρίας περιοριζόταν στην οικονομική συμμετοχή [...] δεν αναιρεί τη διαπίστωση περί ασκήσεως αποφασιστικής επιρροής».

- 132 Τέταρτον, στη σκέψη 260 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά τη μη ενοποίηση των λογαριασμών της Del Monte και της Weichert, ότι «η απουσία ενοποίησης δεν σημαίνει οπωσδήποτε [...] ότι δεν είναι [...] δυνατόν να διαπιστωθεί άσκηση αποφασιστικής επιρροής».
- 133 Αν όμως είχε εφαρμόσει ορθώς τις αρχές που διέπουν το βάρος αποδείξεως, το Γενικό Δικαστήριο θα είχε εξετάσει αν το δικαίωμα αρνησικυρίας του ομόρρυθμου εταίρου, το γεγονός ότι οι τιμές της Weichert δεν ανταποκρίνονταν στις προσδοκίες της Del Monte, τα υπομνήματα της Weichert ενώπιον των γερμανικών δικαστηρίων και η μη ενοποίηση των λογαριασμών δημιουργούσαν επαρκείς αμφιβολίες ως προς την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της υπάρξεως καθοριστικής επιρροής της Del Monte επί της Weichert ώστε να κριθεί ότι η διαπίστωση αυτή δεν ανταποκρινόταν στο απαιτούμενο επίπεδο αποδείξεως.
- 134 Η Weichert και η Επιτροπή αμφισβητούν την επιχειρηματολογία της Del Monte.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 135 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία της Del Monte προς στήριξη του τρίτου λόγου της αναιρέσεως οφείλεται σε εσφαλμένη κατανόηση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 136 Πράγματι, κατ' αρχάς, όπως δέχεται η Del Monte, προκύπτει αναμφιβόλως από τις σκέψεις 104 και 221 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το βάρος αποδείξεως της συνυπευθυνότητας της Del Monte για την παράβαση που διέπραξε η Weichert έφερε η Επιτροπή.
- 137 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, στις σκέψεις 98 έως 220 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στο εν λόγω βάρος και έκρινε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή ήταν ικανά να θεμελιώσουν την εν λόγω συνυπευθυνότητα.
- 138 Τέλος, στις σκέψεις 222 έως 265 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε αν τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε και τα επιχειρήματα που προέβαλε η Del Monte ήταν δυνατό να αποδυναμώσουν το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι η παράβαση που διαπράχθηκε από τη Weichert ήταν καταλογιστέα στην Del Monte.
- 139 Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 117 των προτάσεών της, μια τέτοια ανάλυση δεν συνεπάγεται αντιστροφή του βάρους της αποδείξεως.
- 140 Ωσαύτως δεν συνεπάγεται τέτοια αντιστροφή το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, στις σκέψεις 113 και 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την άποψη της Del Monte ότι τα περιστατικά που εκτίθενται στις σκέψεις αυτές απέκλειαν την εκ μέρους της Del Monte πραγματική άσκηση καθοριστικής επιρροής επί της Weichert. Πράγματι, στις σκέψεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε να απαντήσει στα επιχειρήματα της Del Monte περί της δυνατότητας καταλογισμού της παραβάσεως.
- 141 Συνεπώς, η τρίτος λόγος αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά την αρχή in dubio pro reo

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 142 Η Del Monte υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή in dubio pro reo, κρίνοντάς την υπεύθυνη για τη συμπεριφορά της Weichert, παρά το γεγονός ότι τα στοιχεία της δικογραφίας δημιουργούσαν αμφιβολία ως προς το ζήτημα αν είχε ασκήσει καθοριστική επιρροή επί της Weichert.
- 143 Από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να συγκεντρώσει αρκούντως ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να θεμελιώσει την ακλόνητη πεποίθηση ότι η προβαλλόμενη παράβαση διαπράχθηκε. Όταν κανένα αποδεικτικό στοιχείο αφ' εαυτού δεν θεμελιώνει την πεποίθηση αυτή, είναι ανάγκη να ανταποκρίνεται στην υποχρέωση αυτή μια δέσμη ενδείξεων στο σύνολό της.
- 144 Εν προκειμένω, πολυάριθμα στοιχεία κλονίζουν το επιχειρήμα ότι η Del Monte καθόριζε κατά το κύριο μέρος της τη συμπεριφορά της Weichert στη σχετική αγορά. Βεβαίως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε όλα τα στοιχεία αυτά με το σκεπτικό ότι, κατ' αυτό, δεν αποδείκνυαν την απουσία καθοριστικής επιρροής. Ακόμη και αν τούτο ήταν ακριβές, οι αμφιβολίες τις οποίες τα εν λόγω στοιχεία δημιουργούν ως προς την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση καθοριστικής επιρροής δικαιολογούν την εφαρμογή της αρχής in dubio pro reo.
- 145 Κατά τη Weichert, η Del Monte θέτει υπό αμφισβήτηση μια πραγματική εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την οποία κανένα από τα στοιχεία που επικαλέσθηκε η Del Monte δεν είναι ικανό να κλονίσει επαρκώς το συμπέρασμα της Επιτροπής.
- 146 Η Επιτροπή φρονεί επίσης ότι, δεδομένου ότι Del Monte επιδιώκει την επανεκτίμηση των αποδείξεων, ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος. Εξάλλου, θεωρεί ότι από την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των επιχειρημάτων της Del Monte προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία αποδείκνυαν επαρκώς κατά νόμον την άσκηση καθοριστικής επιρροής, χωρίς να διατυπώσει καμία αμφιβολία συναφώς.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 147 Όσον αφορά το παραδεκτό του τετάρτου λόγου αναιρέσεως της Del Monte, επισημαίνεται ότι η επιχείρηση αυτή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο συνιστάμενη σε παραβίαση της αρχής in dubio pro reo και ότι, ως εκ τούτου, ο λόγος αυτός είναι παραδεκτός.
- 148 Επί της ουσίας, αρκεί η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε από το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων τα οποία είχε στη διάθεσή του ότι η Del Monte είχε ασκήσει, κατά τη διάρκεια της παραβάσεως, καθοριστική επιρροή επί της Weichert.
- 149 Δεδομένου ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ήταν, αφενός, θεμελιωμένη και, συνεπώς, απαλλαγμένη κάθε αμφιβολίας, καθώς και, αφετέρου, απαλλαγμένη πλάνης περί το δίκαιο, όπως διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου λόγου αναιρέσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής in dubio pro reo δεν πληρούνταν εν προκειμένω.
- 150 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P είναι παντελώς αβάσιμος και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P, ο οποίος αφορά τη μη ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 151 Η Del Monte εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, κρίνοντας ότι η Del Monte μετέσχε σε ενιαία και διαρκή παράβαση με την Dole και την Chiquita, αναγνωρίζοντας συγχρόνως ότι η Weichert δεν είχε λάβει γνώση των επαφών μεταξύ της Chiquita και της Dole. Κατά την άποψή της, η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 590 έως 651 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται σε τεχνητή κατάτμηση της αναλύσεώς του η οποία αφορά, αφενός, την παραβατική συμπεριφορά και, αφετέρου, την ευθύνη, καθόσον εξετάζει το υποκειμενικό στοιχείο μόνον εντός του πλαισίου της ευθύνης.
- 152 Συγκεκριμένα, κατά την άποψη της Del Monte, η άγνοια της Weichert ως προς τις εν λόγω επαφές δεν συνιστά μόνον ελαφρυντική περίπτωση για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, αλλά αποτελεί βασικό στοιχείο για να κριθεί αν υπήρχε ενιαία και διαρκής παράβαση. Οι εναρμονισμένες πρακτικές αποτελούν ενιαία και διαρκή παράβαση μόνον αν αποδειχθεί ότι υπήρξε επιδίωξη κοινού σκοπού και γνώση και/ή προετοιμασία ή αποδοχή των κινδύνων που συνδέονται προς τη συμμετοχή σε ολόκληρη τη σύμπραξη. Συνεπώς, το κριτήριο αυτό περιλαμβάνει αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία, αλλά το υποκειμενικό στοιχείο ελλείπει ως προς τη Weichert.
- 153 Η Weichert υποστηρίζει την επιχειρηματολογία της Del Monte και προσθέτει ότι, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 593 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι διμερείς επαφές μεταξύ της Dole και της Chiquita, καθώς και αυτές μεταξύ της Dole και της Weichert ήταν αλληλένδετες και αλληλοσυμπληρώνονταν, στηρίχθηκε αποκλειστικώς στο ότι η Dole μετείχε σε αμφότερες τις επαφές. Αν τούτο αρκούσε, κάθε σειρά διμερών επαφών αντίθετων προς το άρθρο 81 ΕΚ θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ενιαία και διαρκής παράβαση.
- 154 Η Weichert εκτιμά ότι η πλάνη αυτή συνεπάγεται την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως στο σύνολό της, δεδομένου ότι η διαπίστωση ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως δεν είναι δυνατό να διαχωρισθεί από την υπόλοιπη απόφαση.
- 155 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της Del Monte και της Weichert.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 156 Κατά πάγια νομολογία, παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ μπορεί να προκύπτει όχι μόνον από μεμονωμένη πράξη, αλλά και από σειρά πράξεων ή ακόμη και από συνεχιζόμενη συμπεριφορά, έστω και αν ένα ή περισσότερα στοιχεία αυτής της σειράς πράξεων ή της συνεχιζόμενης συμπεριφοράς θα μπορούσαν επίσης να αποτελέσουν, εξεταζόμενα αφ' εαυτών και μεμονωμένα, παράβαση της εν λόγω διατάξεως. Έτσι, όταν οι διάφορες πράξεις εντάσσονται σε ένα «συνολικό σχέδιο», λόγω του ότι επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς, η Επιτροπή δικαιούται να καταλογίσει την ευθύνη για τις πράξεις αυτές αναλόγως της συμμετοχής στην παράβαση, η οποία λαμβάνεται υπόψη στο σύνολό της (απόφαση Επιτροπή κατά Verhuizingen Correns, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 157 Επιχείρηση η οποία έχει μετάσχει σε μια τέτοια ενιαία και σύνθετη παράβαση με ενέργειές της, εμπίπτουσες στην έννοια της αντίθετης προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής, κατά το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, οι οποίες απέβλεπαν στην υλοποίηση της παραβάσεως στο σύνολό της, είναι συνυπαίτια, για όλη τη διάρκεια της συμμετοχής της στην εν λόγω παράβαση, για ενέργειες στις οποίες προέβησαν άλλες επιχειρήσεις στο πλαίσιο της ίδιας παραβάσεως. Τούτο ισχύει όταν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω επιχείρηση είχε την πρόθεση να συμβάλει, με τη συμπεριφορά της, στους κοινούς σκοπούς τους οποίους επιδίωκε το σύνολο των

συμμετεχόντων και ότι γνώριζε τις παραβατικές συμπεριφορές τις οποίες είχαν κατά νου ή τις οποίες ακολουθούσαν άλλες επιχειρήσεις επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο (απόφαση Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 158 Έτσι, η επιχείρηση μπορεί να έχει συμμετάσχει άμεσα στο σύνολο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την ενιαία και διαρκή παράβαση, οπότε η Επιτροπή ορθώς της καταλογίζει την ευθύνη για το σύνολο των συμπεριφορών αυτών και, συνεπώς, για την εν λόγω παράβαση στο σύνολό της. Η επιχείρηση μπορεί επίσης να έχει συμμετάσχει άμεσα σε μέρος μόνον των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την ενιαία και διαρκή παράβαση, αλλά να γνώριζε το σύνολο των λοιπών παραβατικών συμπεριφορών τις οποίες είχαν κατά νου ή τις οποίες ακολουθούσαν οι λοιποί συμμετέχοντες στη σύμπραξη επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή να μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και να αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο. Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή ορθώς επίσης καταλογίζει στην επιχείρηση αυτή την ευθύνη για το σύνολο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορών που συνθέτουν την εν λόγω παράβαση και, συνεπώς, για την παράβαση στο σύνολό της (απόφαση Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 43).
- 159 Αντιθέτως, αν η επιχείρηση συμμετείχε άμεσα σε μία ή περισσότερες αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορές που συνθέτουν μία ενιαία και διαρκή παράβαση, αλλά δεν αποδείχθηκε ότι, με δική της συμπεριφορά, ήθελε να συμβάλει στο σύνολο των κοινών σκοπών που επιδίωκαν οι λοιποί συμμετέχοντες στη σύμπραξη και ότι γνώριζε το σύνολο των λοιπών παραβατικών συμπεριφορών τις οποίες είχαν κατά νου ή τις οποίες ακολουθούσαν οι εν λόγω συμμετέχοντες στη σύμπραξη επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή ότι μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και ότι αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο, η Επιτροπή μπορεί ορθώς να της καταλογίσει ευθύνη μόνο για τις συμπεριφορές στις οποίες συμμετείχε άμεσα και για τις συμπεριφορές που είχαν κατά νου ή ακολουθούσαν οι λοιποί συμμετέχοντες επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς με εκείνους που επιδίωκε η ίδια και για τις οποίες αποδείχθηκε ότι γνώριζε ή μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο (απόφαση Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 44).
- 160 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι το γεγονός ότι η Weichert αγνοούσε την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ της Dole και της Chiquita και δεν όφειλε να τη γνωρίζει δεν ήταν δυνατό να άρει τον ενιαίο και διαρκή χαρακτήρα από τη διαπιστωθείσα παράβαση, η οποία, εντούτοις, δεν μπορούσε να καταλογισθεί στο σύνολό της στην εταιρία αυτή.
- 161 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P και, ως εκ τούτου, η αίτηση αναιρέσεως της Del Monte πρέπει να απορριφθούν.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-294/13 P

Επί του εννόμου συμφέροντος της Weichert να καταθέσει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 162 Για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 48 και 49 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή και η Del Monte αμφισβητούν το έννομο συμφέρον της Weichert να καταθέσει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως.
- 163 Η Weichert αντικρούει την επιχειρηματολογία της Επιτροπής και της Del Monte.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 164 Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 51 της παρούσας αποφάσεως, κατά το άρθρο 172 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, κάθε διάδικος της συγκεκριμένης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υποθέσεως που έχει «συμφέρον να γίνει δεκτή ή να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως» μπορεί να υποβάλει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως εντός δύο μηνών από την επίδοσή της.
- 165 Εν προκειμένω, αντιθέτως προς τις εκτιμήσεις της Επιτροπής και της Del Monte, είναι πρόδηλον ότι η Weichert έχει έννομο συμφέρον στην απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως της Επιτροπής. Πράγματι, σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί την αίτηση αυτή αναιρέσεως, το πρόστιμο για το οποίο η Weichert είναι αλληλεγγύως υπεύθυνη θα μπορούσε να είναι υψηλότερο, οπότε είναι προς το συμφέρον της να υποβάλει παρατηρήσεις εφ' όλων των σχετικών νομικών ζητημάτων.
- 166 Επομένως, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Weichert έχει έννομο συμφέρον να καταθέσει υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-294/13 P, ο οποίος αφορά την ύπαρξη νόμιμης υποχρεώσεως της Weichert να παράσχει πληροφορίες στην Επιτροπή

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 167 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 840 έως 853 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες τις οποίες παρέσχε η Weichert κατά τη διοικητική διαδικασία δικαιολογούσαν τη μείωση του επιβληθέντος με την επίδικη απόφαση προστίμου.
- 168 Επισημαίνει ότι, βάσει του σημείου 29 των κατευθυντηρίων γραμμών, το βασικό ποσό του προστίμου που πρέπει να επιβληθεί βάσει του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003 μπορεί να μειωθεί, ιδίως, όταν η οικεία επιχείρηση συνεργάζεται αποτελεσματικά με την Επιτροπή, και μάλιστα πέραν των νομικών υποχρεώσεών της να συνεργασθεί.
- 169 Κατά την Επιτροπή, οι επιχειρήσεις είναι υποχρεωμένες να απαντούν στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών που τους απευθύνει η Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν αναγνωρίζει στις οικείες επιχειρήσεις κανένα δικαίωμα να αποφύγουν τις εν λόγω αιτήσεις και τους επιβάλλει υποχρέωση ενεργού συνεργασίας. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή έχει δικαίωμα να υποχρεώσει μια επιχείρηση να της παράσχει όλες τις αναγκαίες πληροφορίες που αφορούν πραγματικά περιστατικά τα οποία ενδέχεται να γνωρίζει και να της διαβιβάσει, εν ανάγκη, τα σχετικά έγγραφα.
- 170 Συνεπώς, επιχείρηση η οποία παρέχει πληροφορίες απαντώντας σε αίτηση παροχής πληροφοριών εκ μέρους της Επιτροπής απλώς ανταποκρίνεται στην υποχρέωση συνεργασίας που υπέχει δυνάμει της εν λόγω διατάξεως, οι δε πληροφορίες τις οποίες παρέχει στο πλαίσιο αυτό δεν συνιστούν οικειοθελή συνεργασία η οποία πρέπει να ανταμειφθεί με μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε στην οικεία επιχείρηση.
- 171 Ως εκ τούτου, από πάγια νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι συνεργασία η οποία δεν υπερβαίνει τα όρια των υποχρεώσεων τις οποίες υπέχει η επιχείρηση δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, δεν παρέχει δικαίωμα καμίας μειώσεως του προστίμου που πρέπει να επιβληθεί στην επιχείρηση αυτή, ανεξαρτήτως του αν οι πληροφορίες ζητήθηκαν βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ή με απόφαση, κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 3 της διατάξεως αυτής.

- 172 Η Επιτροπή προσθέτει ότι επιχείρηση η οποία περιορίζεται στην τήρηση των υποχρεώσεων συνεργασίας τις οποίες υπέχει από τον εν λόγω κανονισμό δεν επιδεικνύει ειλικρινές πνεύμα συνεργασίας, υπό την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου που αφορά την ανακοίνωση περί επιείκειας.
- 173 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι οι σκοποί που συνίστανται στην αποσταθεροποίηση των συμπράξεων, διά της ενθαρρύνσεως των επιχειρήσεων να τις καταγγέλλουν στην Επιτροπή, και στη διευκόλυνση του έργου της, διά της παροχής αποδεικτικών στοιχείων, θα διακυβεύονταν σημαντικά αν οι επιχειρήσεις οι οποίες δεν παρέχουν πληροφορίες αυθορμητώς, αλλά απλώς ως απάντηση σε μέτρα έρευνας, μπορούσαν επίσης να τύχουν μειώσεων του προστίμου εφόσον οι πληροφορίες τους είναι χρήσιμες.
- 174 Παρατηρεί ότι, σε πολυάριθμες περιπτώσεις, οι πληροφορίες που παρέχονται ως απάντηση σε αιτήσεις παροχής πληροφοριών είναι χρήσιμες για την απόδειξη της παραβάσεως που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας, δεδομένου ότι το μέσο έρευνας αυτό έχει ακριβώς ως σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να λάβει τις πληροφορίες που κρίνει χρήσιμες.
- 175 Τέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι η διαφορά είναι ώριμη προς εκδίκαση και καλεί το Δικαστήριο να καθορίσει το τελικό ποσό του προστίμου που επιβάλλεται αλληλεγγύως στη Weichert και στην Del Monte σε 9 800 000 ευρώ.
- 176 Η Del Monte και η Weichert αντιτείνουν ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, στις σκέψεις 834 έως 839 της εν λόγω αποφάσεως, τον οικειοθελή ή μη χαρακτήρα της συνεργασίας της Weichert και δεδομένου ότι διαπίστωσε, στη σκέψη 840 της αποφάσεως αυτής, ότι η εν λόγω συνεργασία ήταν οικειοθελής, αφού δεν παρασχέθηκε ως απάντηση σε απόφαση, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, αλλά σε απλή αίτηση, υπό την έννοια της παραγράφου 2 της διατάξεως αυτής.
- 177 Εξάλλου, η Del Monte και η Weichert εκτιμούν ότι δεν υφίσταται νόμιμη υποχρέωση απαντήσεως σε απλή αίτηση παροχής πληροφοριών, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Υπογραμμίζουν ότι μόνον απόφαση βάσει της παραγράφου 3 της διατάξεως αυτής δημιουργεί εκτελεστή νόμιμη υποχρέωση, μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής και να έχει ως συνέπεια την επιβολή κυρώσεων λόγω μη απαντήσεως, βάσει των άρθρων 23 και 24 του κανονισμού αυτού. Σε περίπτωση απλής αιτήσεως παροχής πληροφοριών δεν προβλέπεται πρόστιμο ούτε χρηματική ποινή λόγω μη απαντήσεως. Επιπλέον, κατά το άρθρο 288 ΣΛΕΕ, μόνον οι κανονισμοί, οι οδηγίες και οι αποφάσεις έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα. Ως εκ τούτου, όταν μια επιχείρηση δεν απαντά σε τέτοια αίτηση, η Επιτροπή μπορεί, προκειμένου να δημιουργήσει νόμιμη υποχρέωση, να εκδώσει απόφαση.
- 178 Η Del Monte και η Weichert εκτιμούν επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο άσκησε την πλήρη δικαιοδοσία του όσον αφορά την τροποποίηση των προστίμων και ότι δεν δεσμεύεται από τις κατευθυντήριες γραμμές της Επιτροπής. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν μπορεί να προβάλλει βασίμως ότι η χορηγηθείσα μείωση διακυβεύει την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 2002 και η μείωση αυτή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί λόγω του ότι δεν αντιστοιχεί σε μία από τις ανακοινώσεις της. Το Γενικό Δικαστήριο έχει ήδη χορηγήσει μειώσεις προστίμου λόγω απαντήσεων που δόθηκαν σε απλές αιτήσεις παροχής πληροφοριών και το Δικαστήριο ουδέποτε διαφώνησε με την πρακτική αυτή.
- 179 Τέλος, η Del Monte και η Weichert εκτιμούν ότι οι ανησυχίες της Επιτροπής οι οποίες συνδέονται προς το αποτρεπτικό αποτέλεσμα των προστίμων της δεν είναι πειστικές, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο μείωσε το πρόστιμο κατά 2 % του βασικού ποσού. Επιπλέον, αν η Επιτροπή επιθυμούσε να αποφύγει τέτοιου είδους μειώσεις, θα μπορούσε να εκδώσει απόφαση βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Οι επιχειρήσεις που απαντούν σε αιτήσεις παροχής πληροφοριών διευκολύνουν σημαντικά τις έρευνες και παραιτούνται ορισμένων διαδικαστικών δικαιωμάτων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 180 Στις σκέψεις 840 έως 853 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η απάντηση της Weichert σε αίτηση παροχής πληροφοριών, απευθυνθείσα βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, δικαιολογούσε τη χορήγηση μειώσεως του προστίμου, λόγω της συνεργασίας της εταιρίας αυτής κατά τη διοικητική διαδικασία.
- 181 Συναφώς, όταν, κατά το άρθρο 18, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, η Επιτροπή αποστέλλει απλή αίτηση παροχής πληροφοριών σε επιχείρηση ή σε ένωση επιχειρήσεων, εκθέτει τη νομική βάση και τον σκοπό της αιτήσεως, διευκρινίζει ποιες πληροφορίες ζητούνται και καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να παρασχεθούν.
- 182 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Weichert δεν υποχρεώθηκε να παράσχει πληροφορίες με τυπικής φύσεως απόφαση, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, αλλά ότι κλήθηκε προς τούτο με απλή αίτηση παροχής πληροφοριών, κατά το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.
- 183 Το γεγονός ότι η Weichert απάντησε σε απλή αίτηση παροχής πληροφοριών δικαιολογεί τη διαπίστωση ότι δεν παρέσχε πληροφορίες στην Επιτροπή χωρίς να κληθεί προς τούτο.
- 184 Συναφώς, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 246 των προτάσεών της, μείωση του προστίμου, όπως η προβλεπόμενη στην ανακοίνωση περί συνεργασίας του 2002, δικαιολογείται μόνον όταν επιχείρηση παρέχει πληροφορίες στην Επιτροπή χωρίς να έχει κληθεί προς τούτο. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η συμπεριφορά της οικείας επιχείρησης πρέπει όχι μόνο να διευκολύνει το έργο της Επιτροπής το οποίο συνίσταται στη διαπίστωση της παραβάσεως, αλλά πρέπει επίσης να εμφανίζει ειλικρινές πνεύμα συνεργασίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 395 και 396, καθώς και απόφαση Schenker & Co. κ.λπ., C-681/11, EU:C:2013:404, σκέψη 48).
- 185 Κάθε άλλη ερμηνεία θα έθιγε τον σκοπό και την αποτελεσματικότητα του συστήματος επιείκειας ως κινήτρου, δεδομένου ότι, αφενός, θα κατέληγε στη χορήγηση μειώσεως του προστίμου σε όλα τα μέρη μιας συμπράξεως μόλις παράσχουν στην Επιτροπή, κατόπιν αιτήματός της, χρήσιμες πληροφορίες και/ή χρήσιμα αποδεικτικά στοιχεία και, αφετέρου, θα ενθάρρυνε τις επιχειρήσεις να τηρούν στάση αναμονής αντί να παρέχουν με δική τους πρωτοβουλία στην Επιτροπή, όσο το δυνατόν ταχύτερα και εκτενέστερα, τέτοιες πληροφορίες και τέτοια στοιχεία.
- 186 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 840 έως 853 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απάντηση στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 δικαιολογούσε μείωση του προστίμου.
- 187 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 853 έως 856 και 880 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε στην ίδια πλάνη περί το δίκαιο χορηγώντας, στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του, μείωση του προστίμου κατά 10 % στην Del Monte και στη Weichert, λόγω της συνεργασίας της Weichert κατά τη διοικητική διαδικασία, ενώ δεν κρίθηκε ότι η συμπεριφορά της Weichert αυτή εξέφραζε ειλικρινές πνεύμα συνεργασίας.
- 188 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος αναρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-294/13 P και να αναιρεθεί το πρώτο σημείο του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως στην υπόθεση C-294/13 P, ο οποίος αφορά τη μη ύπαρξη οικονομικής ενότητας μεταξύ της Del Monte και της Weichert κατά τη διοικητική διαδικασία

- 189 Δεδομένου ότι η Επιτροπή προέβαλε τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως επικουρικός και ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως έγινε δεκτός, παρέλκει η εξέταση του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

Επί των αιτήσεων ανταναιρέσεως της Weichert και της Del Monte στην υπόθεση C-294/13 P

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 190 Σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί τον πρώτο λόγο αναιρέσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-294/13 P, η Del Monte εκτιμά ότι θα είναι αναγκαίο να εξετασθεί αν οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών της Επιτροπής απαιτούσαν από τη Weichert να δεχθεί ότι υπέπεσε σε παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ. Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί του αν η Weichert είχε δικαίωμα να μην απαντήσει λόγω του ότι οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών αφορούσαν αυτοενοχοποιητικές δηλώσεις, η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση βαρύνεται με πλάνη περί το δίκαιο.
- 191 Η Weichert υποστηρίζει ότι, αν οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών συνεπάγονταν νόμιμη υποχρέωση απαντήσεως, θα είχε εφαρμογή το δικαίωμα μη αυτοενοχοποίησεως και δεν θα ευσταθούσε πλέον η επισήμανση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Weichert δεν μπορούσε να επικαλεσθεί το δικαίωμα αυτό. Πράγματι, δεδομένου ότι ζητήθηκε από τη Weichert να εξηγήσει λεπτομερώς τι συζητήθηκε κατά τις διμερείς επαφές με αντικείμενο τον προκαθορισμό των τιμών, υπό περιστάσεις κατά τις οποίες η Επιτροπή υποπτευόταν ότι οι επαφές σκοπούσαν στον περιορισμό του ανταγωνισμού, οι ερωτήσεις είχαν ως σκοπό να αναγκάσουν τη Weichert να ομολογήσει την παράβαση την οποία η Επιτροπή όφειλε να αποδείξει.
- 192 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία της Weichert και της Del Monte. Επιπλέον, φρονεί ότι η αίτηση ανταναιρέσεως της Weichert στην υπόθεση C-294/13 P είναι απαράδεκτη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 193 Στο Δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει αν η ορθή απονομή της δικαιοσύνης δικαιολογεί, υπό τις συνθήκες της συγκεκριμένης υποθέσεως, την επί της ουσίας απόρριψη της αιτήσεως ανταναιρέσεως της Weichert στην υπόθεση C-294/13 P, χωρίς να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου της Επιτροπής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Συμβούλιο κατά Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, σκέψη 52).
- 194 Κρίνεται ότι τούτο όντως ισχύει. Πράγματι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η εν λόγω ένσταση απαραδέκτου θα έπρεπε να γίνει δεκτή, θα έπρεπε να εξετασθούν επί της ουσίας τα επιχειρήματα της Del Monte τα οποία ταυτίζονται, κατ' ουσίαν, με τα προβληθέντα από τη Weichert.
- 195 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι το δικαίωμα μη αυτοενοχοποίησεως δεν θίγεται από τις αιτήσεις παροχής πληροφοριών που η Επιτροπή απευθύνει βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Dalmine κατά Επιτροπής, C-407/04 P, EU:C:2007:53, σκέψη 35, καθώς και Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-125/07 P, C-133/07 P και C-137/07 P, EU:C:2009:576, σκέψη 272).
- 196 Πράγματι, η μη παροχή, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, πληροφορίας που ζητήθηκε επί της βάσεως αυτής δεν είναι δυνατό να καταλήξει στην επιβολή προστίμου ή χρηματικής ποινής, δυνάμει, αντιστοίχως, των άρθρων 23 και 24 του κανονισμού 1/2003. Συνεπώς, η απλή αίτηση παροχής

πληροφοριών διακρίνεται από την τυπικής φύσεως απόφαση που εκδίδεται βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, για την οποία ο εν λόγω κανονισμός προβλέπει την επιβολή χρηματικών κυρώσεων ελλείψει απαντήσεως.

- 197 Επομένως, εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν εξέδωσε απόφαση, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, ως προς τη Weichert.
- 198 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Weichert και η Del Monte δεν μπορούν να προβάλλουν λυσιτελώς το δικαίωμα της Weichert να μην αναγκασθεί από την Επιτροπή να ομολογήσει τη συμμετοχή της σε παράβαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Dalmine κατά Επιτροπής, C-407/04 P, EU:C:2007:53, σκέψη 35, καθώς και Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-125/07 P, C-133/07 P και C-137/07 P, EU:C:2009:576, σκέψη 272).
- 199 Συνεπώς, οι αιτήσεις ανταναιρέσεως της Weichert και της Del Monte στην υπόθεση C-294/13 P πρέπει να απορριφθούν.

Επί της διαφοράς ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου

- 200 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο αμετακλήτως επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.
- 201 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι πρέπει να αναιρεθεί μόνον το πρώτο σημείο του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο αφορά το ύψος του προστίμου, το Δικαστήριο διαθέτει τα απαραίτητα στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί αμετακλήτως επί του ποσού αυτού.
- 202 Συναφώς, προς διόρθωση της πλάνης περί το δίκαιο που διαπιστώθηκε στη σκέψη 187 της παρούσας αποφάσεως και λαμβανομένων υπόψη των εκτιθεμένων στις σκέψεις 183 έως 185 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να καταργηθεί η μείωση του προστίμου κατά 10 % την οποία χορήγησε το Γενικό Δικαστήριο λόγω της συνεργασίας της Weichert κατά τη διοικητική διαδικασία και, ως εκ τούτου, να καθορισθεί το πρόστιμο στο ποσό των 9 800 000 ευρώ.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 203 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο αμετακλήτως τη διαφορά, αυτό αποφαινεται επί των εξόδων.
- 204 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 205 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 3, του ίδιου Κανονισμού, το οποίο έχει επίσης εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, το Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ένας παρεμβαίνων θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.
- 206 Δεδομένου ότι η Del Monte και η Weichert ηττήθηκαν σε όλες τις ένδικες διαδικασίες και η Επιτροπή ζήτησε, σε όλες τις διαδικασίες αυτές, την καταδίκη των εν λόγω εταιριών στα έξοδα, πρέπει οι εταιρίες αυτές να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα. Πάντως, πρέπει να υποχρεωθεί η Weichert να φέρει τα έξοδά της που αφορούν τις ένδικες διαδικασίες που κίνησαν η Del Monte και η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-293/13 P και τις αιτήσεις ανταναιρέσεως στις υποθέσεις C-293/13 P και C-294/13 P.
- 2) Αναιρεί το σημείο 1 του διατακτικού της απόφασεως Fresh Del Monte Produce κατά Επιτροπής (T-587/08, EU:T:2013:129).
- 3) Καθορίζει το ύψος του προστίμου που επιβάλλεται βάσει του άρθρου 2, στοιχείο γ', της αποφάσεως C(2008) 5955 τελικό της Επιτροπής, της 15ης Οκτωβρίου 2008, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] (υπόθεση COMP/39188 - Μπανάνες) σε 9 800 000 ευρώ.
- 4) Καταδικάζει τη Fresh Del Monte Produce Inc. στα δικαστικά έξοδα που αφορούν, αφενός, τις κύριες αιτήσεις αναιρέσεως στις υποθέσεις C-293/13 P και C-294/13 P καθώς και, αφετέρου, την αίτησή της ανταναιρέσεως στην υπόθεση C-294/13 P, πλην αυτών στα οποία υποβλήθηκε η Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, η οποία θα φέρει τα έξοδά της τα οποία αφορούν το σύνολο των εν λόγω ενδίκων διαδικασιών.
- 5) Καταδικάζει την Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα που αφορούν τις αιτήσεις της ανταναιρέσεως στις υποθέσεις C-293/13 P και C-294/13 P.

(υπογραφές)